ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015 66 ΤΕΥΧΟΣ

αΩ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΥΠΟΤΡΟΦΩΝ ΚΟΙΝΩΦΕΛΟΥΣ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΩΝΑΣΗΣ

Περιεχόμενα

Σημείωμα

Δραστηριότητες Υποτρόφων
- Επιτυχίες 2
- Σκηνοθεσία 5
- Μουσική 6
- Εικαστικά 7

Ειδήσεις του Συνδέσμου
- Το νέο Πρόγραμμα Ενίσχυσης των μελών του Συνδέσμου 9
- Η νέα ιστοσελίδα, πολύτιμο εργαλείο για τα μέλη του Συνδέσμου 10
- Διαγωνισμός μέσω της νέας ιστοσελίδας του Συνδέσμου 12
- Ένα παιχνίδι συνηχήσεων στη Στέγη 13
- SynPraxis: Ένα θεατρικό φεστιβάλ πολλών πράξεων 15
- Τρέξαμε για... καλό στον Αυθεντικό Μαραθώνιο της Αθήνας 18
- Επανα/κατοικήσεις: Η νέα πρωτοβουλία του Συνδέσμου για την Αθήνα 20
- Πρόσκληση για συμμετοχή μελών ως εισηγητών στο 2ο Φεστιβάλ Επιστήμης & Καινοτομίας 21

Ειδήσεις του Ιδρύματος
- Βράβευση του προέδρου του Ιδρύματος Ωνάση 22
- Αναβάθμιση χώρων της ΕΛΕΠΑΠ στο κέντρο της Αθήνας 23
- Υποτροφίες για αλλοδαπούς 25

Ειδήσεις της Στέγης
- Ανθολογία ποιημάτων του Καβάφη σε γραφή Braille 26
- 3D Printing: Εκτυπώνοντας το μέλλον 27

Ειδήσεις του Θυγατρικού Ιδρύματος
- Λεωνίδας Καβάκος: Κάθε συναυλία είναι μια εξερεύνηση χρωμάτων, συναισθημάτων, ονείρων, αλληλεπιδράσεων 29

Άρθρο
- Κομμάτια ελληνικής ιστορίας. Με αφορμή δύο τιμητικές διακρίσεις του Παύλου Ι. Ιωαννίδη 32

Βιβλιοπαρουσίαση
- Η ζωή ανάμεσα στα κτήρια 35
- Ο Γλάρος 38

Παρουσίαση Δίσκου
- Κωνσταντία Γουρζή: Αειφορία της μουσικής 40

Σημείωμα

Με ιδιαίτερη ανυπομονησία περιμένουμε όλοι οι υπότροφοι το ετήσιο ραντεβού μας στην κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας του Συνδέσμου, στις 28 Φεβρουαρίου 2015 στο Ελαιών loft στην περιοχή του Ελαιώνα. Είμαστε σίγουροι πως το ΔΣ του Συνδέσμου θα έχει ετοιμάσει, όπως πάντα, μια υπέροχη εκδήλωση, δίνοντάς μας την ευκαιρία να συναντήσουμε και πάλι τους γνωστούς μας συνυποτρόφους, να αποκτήσουμε νέες φιλίες, να αγκαλιάσουμε τους νέους υποτρόφους που εισέρχονται για πρώτη φορά στην οικογένεια του Συνδέσμου, καθώς και να κερδίσουμε δώρα!

Από τον χώρο της εκδήλωσης θα λείπει φέτος το γνωστό τραπεζάκι του ταμείου, αφού, όπως έχουμε ήδη ενημερωθεί ηλεκτρονικά, το ΔΣ και η Γενική Συνέλευση της 29ης Σεπτεμβρίου 2014 αποφάσισαν την αναστολή της ετήσιας συνδρομής στον Σύνδεσμο Υποτρόφων για το 2015.

Εκτός από τις τακτικές συναντήσεις μας στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του Συνδέσμου, η αλληλογνωριμία μας διευκολύνεται πλέον σημαντικά χάρις στο χρήσιμο εργαλείο που μας προσφέρει η νέα ιστοσελίδα του Συνδέσμου. Εισερχόμαστε στον τομέα «Μόνο για Μέλη» με τον προσωπικό κωδικό που μας είχε σταλεί στα τέλη Οκτωβρίου (εάν τον έχουμε χάσει, απευθυνόμαστε στη Γραμματεία του Συνδέσμου), βρίσκουμε το όνομά μας και εμπλουτίζουμε το προφίλ μας με τα προσωπικά μας στοιχεία και τις πληροφορίες για τις σπουδές, τις επαγγελματικές δραστηριότητες και το πλήρες βιογραφικό μας. Τα στοιχεία αυτά είναι ορατά μόνο στα μέλη του Συνδέσμου. Επιπλέον, με το κουμπί αναζήτησης μπορούμε να εντοπίσουμε άλλους υποτρόφους, να διασυνδεθούμε και να εμπλουτίσουμε το δίκτυό μας. Ας εκμεταλλευτούμε, λοιπόν, αυτό το χρήσιμο εργαλείο που μας παρέχει ο Σύνδεσμος!

Με ιδιαίτερο ενδιαφέρον αναμένουμε την Ημέρα Επιχειρηματικότητας «Αλέξανδρος Ωνάσης», την οποία θα διοργανώσει ο Σύνδεσμος Υποτρόφων, επιβεβαιώνοντας τη σημασία που δίνει το ΔΣ του στον τομέα της επιχειρηματικότητας, έναν από τους έξι πυλώνες της δράσης του. Θα είναι μια διαδραστική ημερίδα, βασισμένη στις ομιλίες επιτυχημένων έμπειρων αλλά και νεότερων επιχειρηματιών. Στόχος του ΔΣ είναι η ημερίδα αυτή να αποτελέσει την πρώτη από μια σειρά τακτικών αντίστοιχων πρωτοβουλιών και να δημιουργήσει μια κοινότητα ενδιαφερομένων γύρω από την επιχειρηματικότητα. Στο κάλεσμα του ΔΣ για συμμετοχή στην οργανωτική επιτροπή ανταποκρίθηκε ικανός αριθμός υποτρόφων που ασχολούνται επαγγελματικά με τομείς που άπτονται της επιχειρηματικότητας. Θα είμαστε όλοι στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών στις 31 Μαρτίου 2015, για να αγκαλιάσουμε αυτή την καίριας σημασίας πρωτοβουλία του Συνδέσμου.

Έως τα τέλη Ιουνίου αναμένεται, τέλος, να κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Ποταμός ο τόμος με επιλεγμένα κείμενα από την ημερίδα με τίτλο «Η φωτογραφημένη πόλη», που διοργάνωσε ο Σύνδεσμος στις 26 Νοεμβρίου 2013. Θα περιλαμβάνει, επίσης, μέρος των εικόνων που προβλήθηκαν στην ημερίδα, μαζί με ανέκδοτο φωτογραφικό υλικό. Είμαστε σίγουροι ότι θα αποτελέσει μια εξαιρετική προσθήκη στη σειρά των εκδόσεων του Συνδέσμου.

Λήδα Μπουζάλη

Επιτυχίες

Πολύκαρπος Φαλάρας

Ο Πολύκαρπος Φαλάρας, ερευνητής του ΕΚΕΦΕ «Δημόκριτος» και συντονιστής του ευρωπαϊκού προγράμματος CLEANWATER, έλαβε το διεθνές βραβείο «Alternative Water Resources Prize» σε αναγνώριση της προσφοράς του στην έρευνα για τις εναλλακτικές πηγές νερού. Η απονομή έγινε στις 15 Δεκεμβρίου 2014 στο Ριάντ, από τον πρίγκιπα διάδοχο της Σαουδικής Αραβίας Salman bin Abdulaziz Al Saud.

Η μέθοδος που προτείνει η ερευνητική ομάδα του δρα Πολύκαρπου Φαλάρα αφορά την ανάπτυξη μιας καινοτόμου τεχνολογίας για τον καθαρισμό του νερού, η οποία αξιοποιεί τη φυσική ενέργεια του ηλιακού φωτός και προηγμένους φωτοκαταλύτες τιτανίας, σε
συνδυασμό με κεραμικές και σύνθετες μεμβράνες.

Ενώ οι συμβατικές μέθοδοι καθαρισμού –που δεν έχουν πάντοτε απόλυτη επιτυχία– βασίζονται στον φυσικό διαχωρισμό του νερού από τους παθογόνους μικροοργανισμούς και τους ρύπους (παραδείγματος χάριν, με προσρόφηση και διήθηση), η νέα μέθοδος,
χρησιμοποιώντας τη νανοτεχνολογία και προηγμένες οξειδωτικές διεργασίες αντιρρύπανσης, επιτυγχάνει τη φωτοκαταλυτική διάσπαση των ρύπων, καθαρίζοντας έτσι αποτελεσματικότερα το νερό. Και όλα αυτά, χωρίς περιττό κόστος και με τρόπο φιλικό προς το περιβάλλον, αφού χρησιμοποιείται το φως του ηλίου!

Η νέα καινοτόμος τεχνολογία καλύπτεται από διεθνές δίπλωμα ευρεσιτεχνίας. Στο πλαίσιο αυτό έχει κατασκευαστεί πρότυπη εργαστηριακή μονάδα (φωτοκαταλυτικός αντιδραστήρας) καθαρισμού νερού, όπου αξιολογούνται και βελτιστοποιούνται νέοι νανοφωτοκαταλύτες, αλλά και σύνθετες, τροποποιημένες μεμβράνες με δράση στο ορατό φως. Παράλληλα, έχει προβλεφθεί η ενεργειακά αυτόνομη λειτουργία του συστήματος με τη χρήση τεχνολογιών οπτικών ινών και φωτοβολταϊκών συστημάτων, ενώ έχει σχεδιαστεί η επέκτασή του σε μεγαλύτερη κλίμακα (scale-up), πράγμα που ανοίγει τις προοπτικές για πρακτική εφαρμογή της νέας τεχνολογίας σε
επίπεδο κατοικίας, παραγωγικής μονάδας, καθώς και σε απομακρυσμένες περιοχές.

Το διεθνές επιστημονικό βραβείο για το νερό «Prince Sultan Bin Abdulaziz International Prize for Water», που καθιέρωσε το 2002 η κυβέρνηση της Σαουδικής Αραβίας με το όνομα του εμπνευστή και εισηγητή του, απονέμεται κάθε δύο χρόνια σε αναγνώριση της πρωτοποριακής έρευνας και των καινοτόμων εφαρμογών παγκόσμιας εμβέλειας οι οποίες στοχεύουν στην αντιρυπαντική προστασία, τη βελτίωση της ποιότητας, τη διατήρηση αλλά και τη διαχείριση ενός αγαθού ζωτικής σημασίας για το περιβάλλον και τον άνθρωπο: του νερού.

Περισσότερες πληροφορίες: www.psipw.org

Ιωάννης Γκόλιας

Ο καθηγητής Ιωάννης Γκόλιας εξελέγη νέος πρύτανης του ΕΜΠ τον Ιούλιο του 2014. Κατά το παρελθόν, διετέλεσε γενικός γραμματέας του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών (την περίοδο 2004–2006), ενώ είχε και θητεία στον Δήμο της Αθήνας, σε διάφορες θέσεις.

Σπούδασε στη Σχολή Πολιτικών Μηχανικών του ΕΜΠ και στη συνέχεια πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στα Συγκοινωνιακά στο Κολέγιο Imperial του Πανεπιστημίου του Λονδίνου. Έλαβε διδακτορικό δίπλωμα στον ίδιο γνωστικό κλάδο από το University College του Λονδίνου με υποτροφία του Ιδρύματος Ωνάση (1978–80). Από το 1986 διδάσκει στον Τομέα Μεταφορών και Συγκοινωνιακής Υποδομής του Τμήματος Πολιτικών Μηχανικών του ΕΜΠ, διαδοχικά σε όλες τις βαθμίδες. Από το 2009 έως το 2013, διετέλεσε πρόεδρος της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών ΕΜΠ για δύο θητείες και, στη συνέχεια, κοσμήτορας.

Έχει διατελέσει, μεταξύ άλλων, μέλος του ΔΣ της Εταιρείας Ενοποίησης Αρχαιολογικών Χώρων της Αθήνας, μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής του Οργανισμού Αθήνας, καθώς και πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Συγκοινωνιολόγων.

Η επαγγελματική του δραστηριότητα περιλαμβάνει συμμετοχή σε περισσότερες από 50 μελέτες συγκοινωνιακών έργων. Επίσης, έχει αναλάβει ως επιστημονικός υπεύθυνος ή κύριος ερευνητής περισσότερα από τριάντα ειδικά έργα και έργα εφαρμοσμένης έρευνας του Τομέα Μεταφορών και Συγκοινωνιακής Υποδομής του ΕΜΠ. Έχει δημοσιεύσει πολυάριθμα επιστημονικά άρθρα σε ελληνικά και διεθνή περιοδικά και έχει συμμετάσχει ως μέλος συγγραφικών ομάδων στην έκδοση τεσσάρων επιστημονικών βιβλίων.

Επιτυχίες

Ευριπίδης Ν. Λουκής

Μεταξύ των κορυφαίων καθηγητών και ερευνητικών συγγραφέων παγκοσμίως στον χώρο της Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης αναδείχθηκε ο υπότροφος του Ιδρύματος δρ Ευριπίδης Λουκής στο Διεθνές Συνέδριο Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης (IFIP International Electronic Government Conference) που πραγματοποιήθηκε στο Δουβλίνο τον Σεπτέμβριο του 2014.

Στο πλαίσιο της κεντρικής ομιλίας του συνεδρίου αυτού, παρουσιάστηκε μελέτη-ανάλυση της μέχρι σήμερα ερευνητικής δραστηριότητας στον χώρο της Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, η οποία εκπονήθηκε από το Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον και δημοσιεύθηκε από τον μεγάλο γερμανικό εκδοτικό οίκο Springer. Στην εν λόγω μελέτη, μεταξύ άλλων, προσδιορίζονται οι 50 κορυφαίοι παγκοσμίως καθηγητές και ερευνητικοί συγγραφείς στον χώρο αυτόν, με βάση τις συνολικές τους δημοσιεύσεις ερευνητικού επιπέδου κατά τα τελευταία 15 χρόνια. Ο δρ Ευριπίδης Λουκής αναδείχθηκε στην πρώτη εικοσάδα, γεγονός το οποίο αποτελεί αναγνώριση της διεθνούς ερευνητικής του δραστηριότητας και της συμβολής του στο μεγάλης κοινωνικής σημασίας και υψηλής πολυπλοκότητας γνωστικό αυτό πεδίο, το οποίο απαιτεί συνδυασμό στοιχείων και μεθόδων των τεχνολογικών, διοικητικών και πολιτικοκοινωνικών επιστημών.

Ερευνητικές εργασίες του στον χώρο της Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης έχουν δημοσιευθεί στα σημαντικότερα επιστημονικά περιοδικά και συνέδρια παγκοσμίως. Επίσης, έχει διδάξει σειρά μαθημάτων στον χώρο αυτόν στα μεταπτυχιακά προγράμματα σπουδών της Εθνικής Σχολής Δημόσιας Διοίκησης, καθώς και του Τμήματος Μηχανικών Πληροφοριακών και Επικοινωνιακών Συστημάτων του Πανεπιστημίου Αιγαίου.

Ο Ευριπίδης Ν. Λουκής είναι αναπληρωτής καθηγητής στο Τμήμα Μηχανικών Πληροφοριακών και Επικοινωνιακών Συστημάτων του Πανεπιστημίου Αιγαίου, καθώς και Αναπληρωτής Πρόεδρος του Τμήματος. Πτυχιούχος μηχανολόγος-ηλεκτρολόγος του ΕΜΠ, πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στο γνωστικό πεδίο των Συστημάτων Αυτόματου Ελέγχου και Υπολογιστών στο Κολέγιο Imperial του Πανεπιστημίου του Λονδίνου με υποτροφία του Ιδρύματος Ωνάση. Ακολούθως, εκπόνησε διδακτορική διατριβή στο γνωστικό πεδίο των Συστημάτων Υποστήριξης Αποφάσεων στο ΕΜΠ. Έχει τιμηθεί με τα βραβεία καλύτερης ερευνητικής εργασίας (Best Paper Award) της American Society of Mechanical Engineers (ASME) – Control and Diagnostics Committee (1991) και του European Mediterranean Conference on Information Systems (2011). Διετέλεσε ειδικός επιστήμονας στο Υπουργείο Προεδρίας Κυβερνήσεως (σημερινό Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης), εθνικός εκπρόσωπος στα Προγράμματα «Interchange of Data between Administrations» (IDA) και «Telematics for Administration» της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και τεχνικός σύμβουλος υπουργείων και δημόσιων οργανισμών. Σήμερα έχει εκτεταμένη διεθνή ερευνητική δραστηριότητα σε στενή συνεργασία με κορυφαία πανεπιστήμια, όπως είναι το Ομοσπονδιακό Πολυτεχνείο (ETH) της Ζυρίχης, το Πανεπιστήμιο του Ντελφτ και το Πολυτεχνείο του Τορίνο.

Μαρία Στεφανίδου-Λουτσίδου

Καθηγήτρια Τοξικολογίας στο Εργαστήριο Ιατροδικαστικής και Τοξικολογίας της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών εξελέγη τον περασμένο Μάιο η υπότροφος Μαρία Στεφανίδου-Λουτσίδου. Σπούδασε στο Φαρμακευτικό Τμήμα της Φυσικομαθηματικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου και συνέχισε τις μεταπτυχιακές σπουδές της και εκπόνησε τη διδακτορική της διατριβή με υποτροφία του Ιδρύματος Ωνάση (1984). Στη συνέχεια μετεκπαιδεύτηκε στο Πανεπιστήμιο του Μιλάνου και στο Γενικό Νοσοκομείο της Κρεμόνας, με υποτροφία απο τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας. Ακολούθησε μετεκπαίδευσή της στο Medical College of St. Bartholomew's Hospital του Λονδίνου. Το 2000, μετεκπαιδεύτηκε από τη Europol σε θέματα δίωξης των παράνομων εργαστηρίων Παρασκευής συνθετικών ναρκωτικών. Το 1991, βραβεύθηκε από την Ακαδημία Αθηνών ως μέλος της συγγραφικής ομάδας η οποία εκπόνησε το Ελληνοαγγλικό και Αγγλοελληνικό Λεξικό Ιατρικών Όρων ΙΑΤΡΟΤΕΚ.

Η Μαρία Στεφανίδου-Λουτσίδου είναι διευθύντρια του Εγκληματολογικού Μουσείου της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, καθώς και αντιπρόεδρος της Ελληνικής Εταιρείας Τοξικολογίας. Είναι επίσης εισηγήτρια στον ΕΟΦ σε θέματα σχετικά με την ασφάλεια των υπό έγκριση φαρμάκων, μέλος της Επιτροπής Εμπειρογνωμόνων στο Σύστημα Έγκαιρης Προειδοποίησης του Εθνικού Κέντρου Τεκμηρίωσης και Πληροφόρησης για τα Ναρκωτικά και την Τοξικομανία (ΕΚΤΕΠΝ), πρόεδρος της Επιτροπής Εκπαίδευσης και Κατάρτισης της Ελληνικής Εταιρείας Τοξικολογίας από το 2011 έως σήμερα και μέλος της Επιτροπής Ναρκωτικών του Υπουργείου Υγείας. Έχει συμμετάσχει ως συγγραφέας σε 16 πολυσυγγραφικά έργα, ενώ έχει επίσης συγγράψει άλλα τέσσερα βιβλία.

Σκηνοθεσία

Αικατερίνη Αντωνακάκη

Η παράσταση Το κενό (En matière de vide) της Αικατερίνης Αντωνακάκη, με την καλλιτεχνική συνεργασία του Sébastien Dault, παρουσιάστηκε πρόσφατα στη Γαλλία, αρχικά στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Θεάτρου της Αμιένης με τίτλο «Τάση» («Tendance»), το οποίο διοργανώθηκε στο Σπίτι του Πολιτισμού (Maison de la Culture), και στη συνέχεια στο Θέατρο του Saint Nazaire.

Τον περασμένο Νοέμβριο, η Αικατερίνη Αντωνακάκη παρουσίασε την εγκατάσταση Μέσα στη νύχτα του επίπλου (Dans la nuit du meuble) στο πλαίσιο της ενότητας «Nuits Blanches» στο Σπίτι της Αρχιτεκτονικής (Maison de l'Architecture) της Αμιένης, όπου έδωσε επίσης διάλεξη με θέμα τη σκηνογραφία και τη σχέση του χώρου με τα αντικείμενα, θέμα που αποτελεί κεντρικό άξονα της δουλειάς της.

Όπως εξηγεί η σκηνοθέτρια, η θεατρική ομάδα La main d'œuvres, μια μη κερδοσκοπική εταιρεία έρευνας και δημιουργίας, λειτουργεί μέσα σε ένα πλαίσιο προσαρμοσμένο στην καλλιτεχνική έρευνα. «Επικεντρωμένοι στις προκλήσεις του χώρου και του χρόνου, δημιουργούμε σκηνικά αντικείμενα – θεάματα εκτός νόρμας, όπου οι πλαστικές τέχνες, η ακροβασία, το θέατρο αντικειμένων και η μουσική συναντιούνται σε ένα είδος ποιητικού τσίρκου, «παίζοντας» πάνω στη σκηνή μαζί με τους ηθοποιούς, τα σκηνικά και τα αντικείμενα».

Σύμφωνα με τη Sylvia Brendenal, καλλιτεχνική διευθύντρια του Schaubüde, θεάτρου κούκλας και αντικειμένων στο Βερολίνο, «η Αικατερίνη Αντωνακάκη είναι μία από τις πιο ασυνήθιστες καλλιτέχνιδες του «οπτικού» θεάτρου στη Γαλλία. Σκηνοθετεί έργα για παιδιά ή μεγάλους, δοκιμάζοντας κάθε φορά τη σκηνή ως τόπο αντικατοπτρισμού ποιητικής και φιλοσοφικής μορφής και εικαστικής μεταμόρφωσης.

»Στο έργο της με τίτλο Το κενό, η Αικατερίνη Αντωνακάκη είναι υπεύθυνη για τη σκηνοθεσία, τη μουσική και τη σκηνογραφία. Μέσα στη μεγάλη σκηνή (ελάχιστο ύψος: 8 μέτρα!) μια σκάλα αιωρείται: συνδέει μιαν ανοιγόμενη πόρτα τοποθετημένη στο δάπεδο με μιαν άλλη πόρτα ψηλά, στο τέλος της σκάλας, η οποία επίσης δεν οδηγεί πουθενά. Μια απαλή ακτίνα φωτός τονίζει τη σιλουέτα των σκαλοπατιών.

»Πίσω από την επάνω πόρτα διαφαίνεται η σκιά μιας λάμπας με την οποία ένας άντρας φωτισμένος μόνο από αυτήν ταλαντεύεται στον χώρο. Λωρίδες φωτός διασταυρώνονται στο σκοτάδι. Έτσι, στο ξεκίνημα μιας σκηνοθεσίας τα σκηνικά μοιάζουν με σχέδιο. Τα στοιχεία –πέρα από τη σκάλα– είναι διάφανα αντικείμενα, τα πιο πολλά πλαστικά. Ποτήρια, κούπες, ομπρέλες, παλτά, φορέματα, ένα σπίτι, όλα διάφανα σαν ένα γυάλινο θερμοκήπιο.

»Στο τέλος της παράστασης, οι ακτίνες του φωτός αναπαύονται σε δύο διάφανους κορμούς –μιας γυναίκας και ενός άντρα–, πριν σβήσουν σιγά σιγά. Αυτά τα δύο αντικείμενα λειτουργούν –όπως και τα υπόλοιπα– σαν στοιχεία μεταφοράς για το κενό, σαν παράδειγμα για ένα παιχνίδι που αποτελείται από περίβλημα και κενό. Από το Εμφανές και την πίσω πλευρά του Εμφανούς. Επιφάνεια και απόκρυφο, πρόσοψη και εσωτερικό σκοτάδι. Φως και Χάος.

»Το κείμενο του Αριστείδη Αντονά, που αναλογίζεται το κενό ως τόπο για αυτά που χάθηκαν, τα κρυμμένα, και αυτά που ξαναβρέθηκαν είναι η βάση αυτού του σκηνικού ταξιδιού των εικόνων, το οποίο περιγράφει συγχρόνως την αποτυχημένη προσπάθεια ενός ζευγαριού να γνωρίσει ο ένας τον άλλον.

»Η σκηνοθεσία με θέμα το κενό είναι τόσο πλούσια σε θεατρικά ευρήματα, σε ακροβατικές σκηνές, σε στιγμές φαντασίας, γοητείας και ομορφιάς, ώστε είναι δύσκολο να περιγράψεις αυτά που βλέπεις. Αυτό που μένει στη μνήμη είναι πως ήσουν μάρτυρας σε μια ποιητική προσπάθεια να δημιουργηθεί ένα Gesamtkunstwerk (καλλιτεχνικό σύνολο): εικόνα, μουσική, ήχος, αντικείμενα, μια παρτιτούρα που περιγράφει έναν άδειο χάρτη, αναποδογυρίζει την αντίληψή μας και δίνει στη σιωπή μια εκκωφαντική δύναμη».

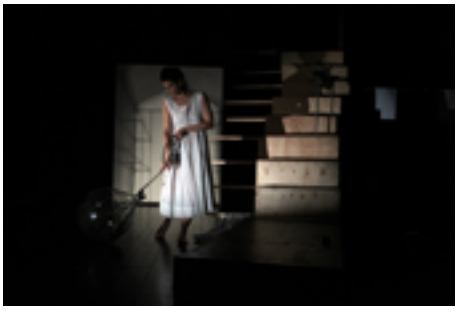
Το έργο προγραμματίζεται να παρουσιαστεί τον Νοέμβριο του 2015 στο Διεθνές Φεστιβάλ Μαριονέτας του Neuchâtel στην Ελβετία.

Σκηνοθεσία

Νάνσυ Μπινιαδάκη, Αλεξάνδρα Παπαστεφάνου

Στη συνεργασία δύο υποτρόφων στηρίχθηκε η επιτυχημένη παράσταση με τίτλο Στην κόψη του ξυραφιού: ένα κοντσέρτο για το τέλος του κόσμου όπως τον ξέρουμε, η οποία παρουσιάστηκε τον Μάρτιο του 2014 στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Μουσική, λόγος και εικόνα επιστρατεύθηκαν για να σχολιάσουν «έναν κόσμο σε αμηχανία, μετέωρο, που έχει χάσει τον εαυτό του και αγωνίζεται να βρει έναν καινούργιο, μέσα σε ένα τοπίο ανοίκειο αλλά και υποσχετικό».

Η Νάνσυ Μπινιαδάκη εμπνεύστηκε και σκηνοθέτησε την παράσταση μουσικού θεάτρου και η Αλεξάνδρα Παπαστεφάνου επέλεξε και ερμήνευσε τα μουσικά έργα της Κόψης του ξυραφιού. Η παράσταση εντάχθηκε στη σειρά Σύγχρονο Μουσικό Θέατρο του Μεγάρου Μουσικής.

Η υπότροφος πιανίστα ερμήνευσε απαιτητικά μουσικά κομμάτια από την εποχή του μπαρόκ έως τον 21ο αιώνα: Bach, Rameau, Bart k, Σκριάμπιν, Ραχμάνινοφ, Schubert, Liszt, Ligeti, Crumb, καθώς και δικές της συνθέσεις. Συμμετείχαν η ηθοποιός Άννα Καλαϊτζίδου, με έναν οργισμένο μονόλογο βασισμένο σε κείμενα από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, και η ακροβάτισσα Μυρτώ Πετροχείλου. Το βίντεο ήταν του Αλέξανδρου Λεωνίδου, οι φωτισμοί του Διονύση Ευθυμιόπουλου, τα κοστούμια της Τριάδας Παπαδάκη και τα σκηνικά της Κυριακής Τσίτσα.

Με την παράσταση αυτήν, η Νάνσυ Μπινιαδάκη, η οποία εργάζεται στην Αθήνα και στο Βερολίνο, είχε στόχο να συλλάβει το στίγμα του σημερινού κόσμου και να το εκφράσει με εξπρεσιονιστικά στοιχεία και με τη συνεργασία όλων των τεχνών, ώστε να δημιουργήσει ένα σύμπαν που δεν καταφεύγει στη νοσταλγία, χωρίς όμως να μπορεί να διακρίνει κάτι μέσα στην ομίχλη των γεγονότων.

Δείτε το σχετικό βίντεο

Μουσική

Ειρήνη Καράγιαννη, Διονύσης Μαλλούχος

Δύο υπότροφοι του Ιδρύματος, η μεσόφωνος Ειρήνη Καράγιαννη και ο πιανίστας Διονύσης Μαλλούχος, συνέπραξαν για την παρουσίαση του μουσικού μέρους στο αφιέρωμα «Δημήτρης Μητρόπουλος: ο Καλλιτέχνης, ο Άνθρωπος». Το αφιέρωμα στον μεγάλο μαέστρο και συνθέτη, το οποίο πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του MEGARON PLUS και σε συνεργασία με τον Σύλλογο Αποφοίτων Βαρβακείου Σχολής (ο Δ. Μητρόπουλος υπήρξε απόφοιτος του ιστορικού σχολείου), παρουσιάστηκε στην Αίθουσα «Δημήτρης Μητρόπουλος» του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών, τη Δευτέρα 3 Νοεμβρίου 2014.

Υπεύθυνη για την επιμέλεια του αφιερώματος και την παρουσίαση των αφηγηματικών μερών του ήταν η σχολική σύμβουλος φιλολόγων Αιμιλία Βλαχογιάννη, ενώ τη μουσικολογική εισήγηση ανέλαβε ο Νικόλαος Μαλιάρας, καθηγητής Ιστορικής Μουσικολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Τέλος, ο ηθοποιός Δημήτρης Καταλειφός διάβασε επιλεγμένα αποσπάσματα από επιστολές και συνεντεύξεις του κορυφαίου συνθέτη.

Το μουσικό μέρος περιλάμβανε τα εξής έργα του Δημήτρη Μητρόπουλου:

– Τέσσερις Κυθηραϊκοί Χοροί για σόλο πιάνο

– Ελπίδες Χαμένες για φωνή και πιάνο

– Η καρδιά της μάνας (κείμενο: Richepin/Βλάχου) για φωνή και πιάνο

– 2 από τις 10 Inventions σε ποίηση Κ. Π. Καβάφη (τις υπ' αρ. 7 και 9).

(Φωτογραφίες: Γιάννης Σύμπλης και Θέμης Ζαφειρόπουλος)

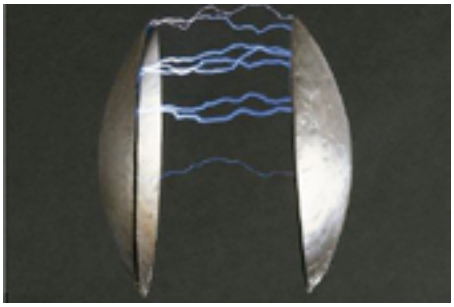
Εικαστικά

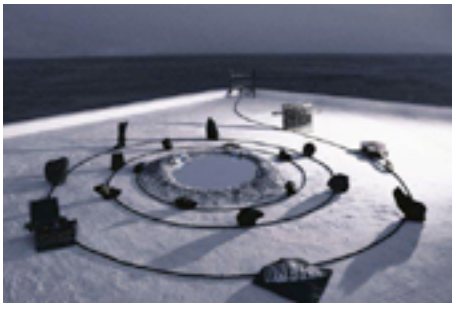
Κωστής (Τριανταφύλλου)

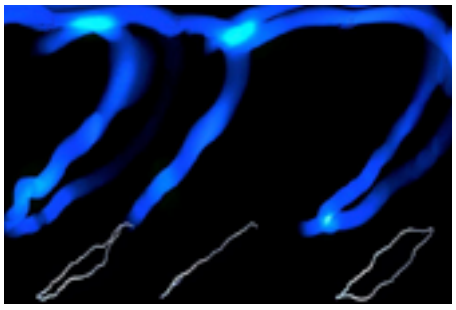
Την εικαστική έκθεση με τίτλο «Open Line – Ανοιχτή Γραμμή» παρουσίασε τον Νοέμβριο του 2014 ο Κωστής (Τριανταφύλλου) στο Κέντρο open C.A.S.E. 303 στην Κηφισιά, εγκαινιάζοντας το 1ο Πρόγραμμα Τέχνης, Επιστήμης και Εκπαίδευσης (A.S.E.). Τα A.S.E. projects θέτουν ερωτήματα σχετικά με τη Φύση, τη ζωή, τον άνθρωπο και τις κοινωνίες του, και αναζητούν απαντήσεις στη «συνομιλία» και αλληλεπίδραση δύο φαινομενικά ασύμβατων αλλά στην πραγματικότητα συγγενικών ανθρώπινων δραστηριοτήτων: την Τέχνη και την Επιστήμη. Με αφορμή κάθε φορά ένα ερώτημα ή φαινόμενο, επιστήμονες και καλλιτέχνες συναντώνται, συζητούν, αλληλεπιδρούν, δημιουργούν και μοιράζονται τις σκέψεις και την οπτική τους με το κοινό.

Στην έκθεση αυτήν, ο Κωστής (Τριανταφύλλου) ορίζει εικαστικά τη δυναμική της ενεργειακής γραμμής του κεραυνού. «Όλο το έργο του Κωστή μοιάζει με μια συνεχή, χωρίς σταματημό γραμμή», σχολιάζει ο Θανάσης Μουτσόπουλος, αναπληρωτής καθηγητής Ιστορίας της Τέχνης και Θεωρίας του Πολιτισμού. «Από τα πρώτα του έργα που βγαίνουν μέσα από την κοινωνική αναστάτωση του underground, την ποίηση, οπτική και λεκτική, και τη θεωρία, έως τους γνωστότατους γραμμικούς κεραυνούς του. Στην πρώτη, επί χάρτου, περίοδο, ο Κωστής γεμίζει επιφάνειες επί επιφανειών με γραμμές, μονοκονδυλιές που άλλοτε μένουν ανεικονικές και χαοτικές και άλλοτε μορφοποιούνται στη γνωστή του μορφή, του τρελού. [...]Έτσι, με τον ίδιο τρόπο ο Κωστής θα γίνει ηλεκτρικός και η γραμμή του τρελού θα μεταμορφωθεί σε ηλεκτρικό παλμό».

Με αφετηρία τους «κεραυνούς» του, το 1ο A.S.E. project διερεύνησε λιγότερο γνωστές πτυχές του φυσικού αυτού φαινομένου στη ζωή, την τέχνη, την επιστήμη, την τεχνολογία και τη φιλοσοφία. Περιλάμβανε εικαστική έκθεση, συναυλίες πειραματικής μουσικής (Μουσική για Ημιτονοειδή Σήματα του Μαρίνου Κουτσομιχάλη και Σιωπές: Μουσική για μαγνητοταινία του Κώστα Μαντζώρου) και συζητήσεις με επιστήμονες (Γιωργής-Βύρων Δάβος, Ιωάννης Δαγκλής, Κορίννα Λατέλη, Κωνσταντίνος Βασιλείου, Θανάσης Μουτσόπουλος, Άννα Χατζηγιαννάκη) και καλλιτέχνες.

if

the message is the meaning

or

the medium is the message

then

l i g h t n i n g

is

the message, the meaning, the medium

of

life...nature...earth...plantation...human body...

Costis
Life time project

Περισσότερες πληροφορίες: opencase303.com

Εικαστικά

Παναγιώτης Μπαλωμένος

Είκοσι δύο έργα της σειράς «Grey, grey, grey is the colour of the day» παρουσίασε τον Οκτώβριο του 2014 ο Παναγιώτης Μπαλωμένος στην ομαδική έκθεση «Reunion», η οποία διοργανώθηκε στην Αίθουσα Τεχνών της φινλανδικής πόλης Porvoo.

Στην έκθεση συμμετείχαν 14 καλλιτέχνες που ζουν και εργάζονται στη Φινλανδία και χρησιμοποιούν ως εκφραστικά μέσα τη ζωγραφική, το βίντεο, τη φωτογραφία, τη γλυπτική, την εγκατάσταση αλλά και την performance. Βασικός σκοπός της διοργάνωσης ήταν να φωτίσει έργα τα οποία έχουν ως κύριο θέμα τον άνθρωπο και τον τρόπο με τον οποίο αυτός επικοινωνεί και συσχετίζεται με το σύνολο σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο.

Όπως εξηγεί ο Πάνος Μπαλωμένος, «η σειρά «Grey, grey, grey is the colour of the day» αποτελείται από 22 υδατογραφίες, ιστορίες αγάπης και απελπισίας, που εκτυλίσσονται ανάμεσα σε γκρίζους ανθρώπους οι οποίοι ζουν και εργάζονται μέσα σε γκρίζους χώρους γκρίζων κτηρίων και σε απόλυτα γκρίζες πόλεις. Το προσωπικό μου ενδιαφέρον στο συγκεκριμένο έργο είναι η απομυθοποίηση ενός συστήματος αξιών που στις μέρες μας δεν μπορεί πλέον να υπάρξει, λόγω συγκεκριμένων πολιτικοοικονομικών και κοινωνικών αδιεξόδων».

Ο Παναγιώτης Μπαλωμένος σπούδασε Ζωγραφική στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Μπρέρα στην Ιταλία, Γλυπτική στο Πανεπιστήμιο Εικαστικών Τεχνών Städelschule της Φρανκφούρτης και απέκτησε μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στη Ζωγραφική από την Ακαδημία Καλών Τεχνών του Ελσίνκι. Έχει παρουσιάσει έργα του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ζει και εργάζεται στο Ελσίνκι.

Grey view, 2009. Ακουαρέλα και μολύβι σε χαρτί. 51 x 35,5 εκ.

Three important greys, 2009. Ακουαρέλα και μολύβι σε χαρτί. 45,5 x 61 εκ.

Three luxemburgian greys, 2011. Ακουαρέλα και μολύβι σε χαρτί. 61 x 45,5 εκ.

Το νέο Πρόγραμμα Ενίσχυσης των μελών του Συνδέσμου

Έως τις 31 Μαρτίου 2015 έχουν προθεσμία τα μέλη του Συνδέσμου Υποτρόφων να υποβάλουν αίτηση και δικαιολογητικά προκειμένου να ενταχθούν στο 15ο Ειδικό Πρόγραμμα Χορηγιών και Ενισχύσεων Μελών του Συνδέσμου για το ακαδημαϊκό έτος 2015-2016.

Το Ίδρυμα Ωνάση θα προσφέρει φέτος μέχρι 4 χορηγίες, ως εξής:

α) μία χορηγία για έκδοση διδακτορικής διατριβής σε βιβλίο ή μουσικού έργου σε CD·

β) δύο χορηγίες για τη διεκπεραίωση αντίστοιχων ερευνητικών προγραμμάτων στην Ελλάδα ή το εξωτερικό·

γ) μία χορηγία για τη διοργάνωση ενός επιστημονικού συνεδρίου ή μίας καλλιτεχνικής εκδήλωσης στην Ελλάδα.

Το Ειδικό Πρόγραμμα Χορηγιών και Ενισχύσεων Μελών του Συνδέσμου Υποτρόφων θεσμοθετήθηκε το 1999 από το Ίδρυμα Ωνάση και έκτοτε προκηρύσσεται κάθε χρόνο. Έως το 2014 έχουν λάβει επιχορήγηση περίπου 75 μέλη του Συνδέσμου.

Περισσότερες πληροφορίες οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να αναζητήσουν στον σχετικό σύνδεσμο.

Επίσης, μπορούν να επικοινωνήσουν με το υπεύθυνο Τμήμα:
ΑΡΙΟΝΑ ΕΛΛΑΣ ΑΕ
Αντιπρόσωπος του Κοινωφελούς Ιδρύματος Αλέξανδρος Σ. Ωνάσης στην Ελλάδα
Αισχίνου 4,105 58 Αθήνα
Υπεύθυνη: κα Στέλλα Τάτση
Τηλ.: 210 3713 051
e-mail: statsi.fph@onassis.gr

Οι αιτήσεις υποβάλλονται μέσω της ιστοσελίδας του Ιδρύματος Ωνάση.

Η νέα ιστοσελίδα, πολύτιμο εργαλείο για τα μέλη του Συνδέσμου

Ένα νέο πολύτιμο εργαλείο συνεργασίας, πληροφόρησης και δικτύωσης διαθέτει από το περασμένο φθινόπωρο ο Σύνδεσμος Υποτρόφων. Η νέα ιστοσελίδα του είναι γεγονός: πλουσιότερη, πληρέστερη, δυναμική και φιλική προς τον χρήστη. Βασικό χαρακτηριστικό της είναι τα δύο επίπεδα πληροφόρησης και επικοινωνίας που προσφέρει: ένα γενικό, στο οποίο έχει πρόσβαση κάθε απλός επισκέπτης, και ένα δεύτερο, ειδικό, το οποίο απευθύνεται αποκλειστικά και μόνο στα μέλη του Συνδέσμου.

Το πρώτο επίπεδο παρουσιάζει το προφίλ, τις δομές λειτουργίας, καθώς και τις επικείμενες εκδηλώσεις οι οποίες είναι ανοικτές στο ευρύ κοινό: Ποιοι Είμαστε, Εκδηλώσεις, Τα Νέα Μας. Στόχος του είναι, επίσης, να παρουσιάσει σταδιακά όλο το διάθεσιμο υλικό για το έργο του Συνδέσμου. Στο δεύτερο, «Μόνο για Μέλη», επίπεδο αποκτούμε πρόσβαση ως υπότροφοι μέσω του προσωπικού κωδικού μας, ο οποίος μας είχε σταλεί με email στα τέλη Οκτωβρίου 2014, προκειμένου να κάνουμε την αρχική μας εγγραφή και να δημιουργήσουμε το προφίλ μας. Εάν δεν μπορούμε να βρούμε εκείνον τον κωδικό θα πρέπει να απευθυνθούμε στη Γραμματεία του Συνδέσμου, στη Χαρά Σύρου (hsyrou.contact@onassis.gr), για να μας δώσει έναν καινούργιο κωδικό.

Εισερχόμενοι στο επίπεδο «Μόνο για Μέλη» θα μπορούμε πλέον να ενημερωνόμαστε σχετικά με τα προγράμματα και τις δράσεις του Συνδέσμου που αφορούν αποκλειστικά τα μέλη, όπως είναι η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας, το ετήσιο καλοκαιρινό πάρτι, τα προγράμματα χορηγιών και ενισχύσεων για μέλη του Συνδέσμου κ.ά.

Η χρησιμότητα της νέας ιστοσελίδας δεν περιορίζεται, όμως, μόνο σε αυτό. Το επίπεδο «Μόνο για Μέλη» περιέχει την πλήρη βάση δεδομένων των μελών του Συνδέσμου και παρέχει στους υποτρόφους τη δυνατότητα αλληλογνωριμίας και επικοινωνίας. Πατώντας το κουμπί Μέλη, μπορούμε να αναζητήσουμε άλλα μέλη του Συνδέσμου, με βάση το ονοματεπώνυμο, τον κλάδο σπουδών τους, τη χώρα διαμονής τους ή το έτος υποτροφίας τους. Κάθε υπότροφος παρουσιάζεται με το δικό του προφίλ, σημειώνοντας στα αντίστοιχα πεδία τις πληροφορίες που θέλει να μοιραστεί με την κοινότητα του Συνδέσμου (το έτος υποτροφίας, το Πανεπιστήμιο όπου φοίτησε, τον κλάδο και το επίπεδο των σπουδών του, την ειδικότητά του, το επάγγελμα και την τρέχουσα απασχόλησή του, τη χώρα διαμονής του, το email και την προσωπική ιστοσελίδα που τυχόν διαθέτει). Έχει επίσης τη δυνατότητα να αναρτήσει το σύντομο βιογραφικό και τη φωτογραφία του. Κάθε προφίλ εμφανίζει στο κάτω μέρος τη δυνατότητα σύνδεσης με τους προσωπικούς λογαριασμούς του υποτρόφου στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Η ιστοσελίδα των μελών του Συνδέσμου επιδιώκει να ενισχύσει την ενημέρωση και την επικοινωνία μεταξύ τους, προσφέροντας πληροφορίες και ενθαρρύνοντας τα μέλη να χρησιμοποιούν τους ήδη υπάρχοντες λογαριασμούς τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ως ενεργοί χρήστες. Η ανάρτηση των πληροφοριών και η διαμόρφωση του προφίλ μας εναπόκειται σε εμάς τους ίδιους. Ας κινητοποιηθούμε, λοιπόν, όλοι για να εμπλουτίσουμε τη βάση δεδομένων και ας εκμεταλλευτούμε τις ευκαιρίες προβολής, ανταλλαγής πληροφοριών και συνεργασιών που μας παρέχει.

Το ευρετήριο των μελών του Συνδέσμου είναι ένα εξαιρετικά χρήσιμο εργαλείο – όπως, για παράδειγμα, όταν θέλουμε να αναζητήσουμε αξιόπιστους συνεργάτες για ένα διεπιστημονικό συνέδριο που τυχόν διοργανώνουμε, ενδιαφερόμενους για να προσκαλέσουμε σε μια εκδήλωση συναφούς θεματικής, άτομα που έχουν σπουδάσει στο ίδιο πανεπιστήμιο με εμάς, επαγγελματίες που δραστηριοποιούνται σε χώρο παρόμοιο με τον δικό μας προκειμένου να ανταλλάξουμε απόψεις, εμπειρίες κ.ά.

Επιπλέον, στην ενότητα Τα Νέα των Μελών μπορούμε να βρούμε ανακοινώσεις, όπως νέες εκδόσεις, επικείμενες διαλέξεις ή προσφορές των συνυποτρόφων μας, όπως είναι τα δωρεάν μαθήματα κλασικού τραγουδιού που προσφέρει αυτόν τον καιρό το μέλος Έλενα Παπανικολάου. Τις δικές μας ειδήσεις και προσφορές τις κοινοποιούμε αντιστοίχως από την ενότητα Μοιράσου τα Καλά Νέα, συμπληρώνοντας τα απαραίτητα πεδία.

Όσον αφορά την ευρύτερη επαφή των υποτρόφων με τον Σύνδεσμο, η νέα ιστοσελίδα μάς διευκολύνει να συνδεθούμε εύκολα με τις σελίδες κοινωνικής δικτύωσης του Συνδέσμου και των συνυποτρόφων μας. Έχει εύκολες, άμεσες και κατανοητές λειτουργίες, οι οποίες υπηρετούν τους σκοπούς της εξωστρέφειας και της εσωτερικής υποκίνησης. Πατώντας στα σχετικά εικονίδια, στο επάνω δεξιό μέρος της ιστοσελίδας, μεταφερόμαστε αμέσως στους αντίστοιχους λογαριασμούς των κοινωνικών δικτύων:

– Facebook

– LinkedIn (Από το προφίλ Onassis Scholars' Association κάνουμε αίτημα στο κλειστό ομώνυμο group.)

– Twitter

– YouTube.

Η νέα ιστοσελίδα, πολύτιμο εργαλείο για τα μέλη του Συνδέσμου

Το εξαιρετικό αποτέλεσμα είναι προϊόν της πολύ καλής συνεργασίας μεταξύ των μελών της ομάδας η οποία ανέλαβε να οργανώσει, να σχεδιάσει και να υλοποιήσει το έργο. Η ομάδα περιέλαβε πολλά μέλη του ΔΣ και εξωτερικούς συνεργάτες. Η δημιουργική ομάδα Make Ends Meet (MEM) ανέλαβε τον συντονισμό του έργου, καθώς και την ανάπτυξη του περιεχομένου, των κειμένων και των τίτλων, ανάλογα με το ύφος του Συνδέσμου και σε συνεννόηση πάντοτε με την ομάδα εργασίας που διορίστηκε εκ μέρους του ΔΣ (Τίνα Αρχοντίκη, Παυλίνα Σπανδώνη, Μυρτώ Κιούρτη, Λήδα Μπουζάλη).

Η υπεύθυνη σχεδιασμού Ιφιγένεια Βασιλείου, βραβευμένη με το Ελληνικό Βραβείο Γραφιστικής και Εικονογράφησης (ΕΒΓΕ) για πολλά από τα έργα της, επιδίωξε να δώσει φρέσκια πνοή στην ιστοσελίδα του Συνδέσμου, με χρώματα ήπια και δροσερά και με χώρους που «αναπνέουν» ανάμεσα στις διάφορες ενότητες. Η γραφιστική εκδοχή που πρότεινε η σχεδιάστρια, χαρακτηριστική του στυλ μιας εφημερίδας, ήταν και αυτή που επέλεξε τελικά το ΔΣ του Συνδέσμου.

Για την εφαρμογή των ιδεών και των σχεδίων, καθώς και για την άρτια λειτουργία της ιστοσελίδας, υπεύθυνος είναι ο προγραμματιστής Θάνος Ελευθεράκος. Την επεξεργασία της βάσης δεδομένων των μελών του Συνδέσμου έφερε σε πέρας η ειδική ομάδα εργασίας που συγκροτήθηκε από το ΔΣ: Βασίλης Γκίκας, Νίκος Δέγλερης, Γιώργος Μαυρωτάς. Και όλα αυτά, πάντοτε με την υποστήριξη και την ενθάρρυνση της Γραμματείας του Συνδέσμου και του προέδρου Θοδωρή Αναγνωστόπουλου.

Ας αγκαλιάσουμε, λοιπόν, τη νέα ιστοσελίδα και ας την κάνουμε κομμάτι της ηλεκτρονικής μας καθημερινότητας!

Διαγωνισμός μέσω της νέας ιστοσελίδας του Συνδέσμου

Αγαπητοί φίλοι,

Έχετε ήδη λάβει την πρόσκληση για τη φετινή Βασιλόπιτα που θα γίνει το Σάββατο, 28 Φεβρουαρίου 2015, στον χώρο Ελαιών Loft στις 21.00 μμ.

Αυτή την χρονιά, έχουμε έναν επιπλέον λόγο να γιορτάζουμε, τη δημιουργία της νέας μας ιστοσελίδας (http://www.onassis-scholars.gr), ένα σημαντικό εργαλείο ενημέρωσης και διάδρασης για όλα τα μέλη του Συνδέσμου.

Ενόψει της εορταστικής εκδήλωσης, ο Σύνδεσμος Υποτρόφων του Ιδρύματος Ωνάση, διοργανώνει Διαγωνισμό με δώρο 5 πακέτα φιλίας της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών.
Όροι Συμμετοχής στο Διαγωνισμό:
1. Συνδεθείτε με τον προσωπικό σας λογαριασμό στην επίσημη σελίδα του Συνδέσμου (κουτάκι πάνω δεξιά).
2. Στη συνέχεια, επιλέξτε την ενότητα με τίτλο «Διαγωνισμός Βασιλόπιτας 2015»
3. Απαντήστε σε πέντε απλές ερωτήσεις σχετικά με τον Σύνδεσμο, αποστέλλοντας email στο hsyrou.contact@onassis.gr με την ένδειξη «Διαγωνισμός Βασιλόπιτας 2015», μέχρι τις 17 Φεβρουαρίου 2015. Οι απαντήσεις του διαγωνισμού βρίσκονται όλες μέσα στην ιστοσελίδα μας!

Προσοχή: για να λάβετε έγκυρα μέρος στο διαγωνισμό θα πρέπει να έχετε προηγουμένως εγγραφεί ως μέλος στη σελίδα μας με τους κωδικούς που σας έχουμε στείλει. Σε περίπτωση απώλειας του κωδικού σας να επικοινωνήσετε με τον Σύνδεσμο αποστέλλοντας email στο hsyrou.contact@onassis.gr.
Οι 5 τυχεροί νικητές θα ανακοινωθούν τη βραδιά της εκδήλωσης.
Σας ευχόμαστε μία χρονιά γεμάτη υγεία και δημιουργία.
Καλή επιτυχία στον Διαγωνισμό!

Φιλικά,
Το Δ.Σ. του Συνδέσμου

Ένα παιχνίδι συνηχήσεων στη Στέγη

ΓΡΑΦΕΙ Η ΑΝΝΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

«Ονειρεύομαι ένα όνειρο που κανείς δεν ονειρεύτηκε, γιατί το αύριο είναι τώρα, και το χθες δεν μετράει πια». Τα λόγια αυτά, από την άρια της Μαρίας στην όπερα Maria de Buenos Aires, μοιάζουν να μεταφέρουν το πνεύμα του φεστιβάλ «Συνηχήσεις», που διοργάνωσε ο Σύνδεσμος Υποτρόφων Ιδρύματος Ωνάση στις 10 Δεκεμβρίου 2014. Στην κατάμεστη από κόσμο Κεντρική Σκηνή της Στέγης, μια πλειάδα υποτρόφων του Ιδρύματος, σε συνεργασία με εξαίρετους μουσικούς, χορευτές και άλλους συντελεστές, συναντήθηκαν επί σκηνής για να μας οδηγήσουν σε ένα παιχνίδι συνηχήσεων.

Το φεστιβάλ ξεκίνησε με το Athens Percussion Group (APG), ένα κουαρτέτο κρουστών αποτελούμενο από μαρίμπες (Θ. Μιλκώβ, Κ. Μποτίνης, Α. Φαρμάκης, Κ. Σερεμέτης), το οποίο μας παρουσίασε μεταγραφές από τα κουαρτέτα αρ. 1 του E. Grieg και αρ. 12 του A. Dvořák. Ο απαλός μελωδικός ήχος του APG μας γαλήνεψε, δημιουργώντας εικόνες που δεν είχαμε φανταστεί.

Στη συνέχεια, παρακολουθήσαμε δύο όπερες: αφενός, σε πρώτη παρουσίαση, το Raven του υποτρόφου Κωστή Κριτσωτάκη, σε λιμπρέτο της Νίνας Ράπτη και εμπνευσμένο από τα ποιήματα «Lenore», «The Haunted Palace» και «The Raven» του Edgar Allan Poe· αφετέρου, την όπερα Maria de Buenos Aires του Astor Piazzolla, σε λιμπρέτο του Horacio Ferrer.

Στο Raven, ο ήρωας/ποιητής θρηνεί τον χαμό της αγαπημένης του, της Λενόρ, διχασμένος ανάμεσα στον Έναν (τον αφηγητή), που ψάχνει καταφύγιο στη λογική και την τάξη, και στον Άλλον (τον τραγουδιστή), που είναι ανίκανος να χειριστεί την απώλεια· βυθίζεται στην εμμονή του για τον θάνατο και σταδιακά χάνει την αίσθηση της πραγματικότητας. Στον ρόλο της Λενόρ η υπότροφος υψίφωνος Μυρσίνη Μαργαρίτη και στον ρόλο του ποιητή ο μπασοβαρύτονος Διονύσης Τσαντίνης: απέδωσαν το δυνατό κείμενο και την ενδιαφέρουσα μουσική σύνθεση με υπέροχες μουσικές φράσεις και ξεχωριστή λεκτική ευκρίνεια. Στον ρόλο του αφηγητή –κοινό στοιχείο και στις δύο όπερες– ο αποκαλυπτικός βαρύτονος Νίκος Παινέζης: με εξαιρετική ευαισθησία και υποκριτική δεινότητα, μας προσέφερε μία άλλη πλευρά τού ταλέντου του – αυτή του ηθοποιού, με την οποία ελίχθηκε άριστα σε δύο ξένες γλώσσες, τα αγγλικά στην πρώτη όπερα, τα ισπανικά στη δεύτερη.

Στην όπερα του Astor Piazzolla, και πάλι ο Διονύσης Τσαντίνης στον ρόλο του Cantor και η υπότροφος μεσόφωνος Αγγελική Καθαρίου στον ρόλο της Μαρία ντε Μπουένος Άιρες. Απέδωσαν με ομορφιά και πάθος την ιδιαίτερη αυτήν όπερα, η οποία βασίζεται στο μουσικό ιδίωμα του nuevo tango, χαρακτηριστικός εκπρόσωπος του οποίου υπήρξε ο μεγάλος Αργεντινός συνθέτης. Η άτυχη Μαρία, γεννημένη «μια μέρα που ο Θεός ήταν μεθυσμένος» σε ένα φτωχό προάστιο του Μπουένος Άιρες, κατευθύνεται προς το κέντρο της πόλης, όπου παρασύρεται από τη μουσική του tango, που είναι η ίδια η πόλη: η σκιά της τώρα πλανιέται στην πόλη. Επιστρέφει στην αγνότητα της παρθενίας, μένει έγκυος από τις λέξεις του δαίμονα-ποιητή και, με μάρτυρες τους Τρεις Εργάτες Μάγους και τις Γυναίκες που φτιάχνουν πάστα, γεννά το παιδί Μαρία, το οποίο θα μπορούσε να είναι και η ίδια: μια αλληγορία, τρόπον τινά, για τη ζωή της Παρθένου Μαρίας.

Η χορωδία και στις δύο όπερες (Φ. Αθανασάκη, Α. Δημητρακοπούλου, Ε. Ευαγγελίδης, Σ. Κωστής, Μ.-Σ. Παπαντωνάκη, Χ. Πουπάλου, Σ. Στηλ, Μ. Στριφτόμπολα και Π. Χυτήρης), καθοδηγούμενη από τον Ν. Παινέζη, μας συγκίνησε με την εθελοντική της προσφορά, όπως άλλωστε εθελοντική ήταν και η συμ-

Ένα παιχνίδι συνηχήσεων στη Στέγη

ΓΡΑΦΕΙ Η ΑΝΝΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

μετοχή των χορευτών (Χ.-Β. Αντωνίου, Δ. Κυριακίδη, Γ. Λάβνερ, Γ. Μητράκης, Ν. Μποζίκα, Ι. Νετσισταϊ-λένκο, Δ. Παππά, Σ. Σαγιάς, Ε. Τσολάκου) οι οποίοι πλαισίωσαν και τις δύο όπερες, αποδίδοντας τη διττή προσωπικότητα των πρωταγωνιστών στην όπερα του Κ. Κριτσωτάκη και την tango ατμόσφαιρα στην όπερα του Piazzolla. Τη χορογραφική και σκηνοθετική επιμέλεια είχε ο Ιταλός Marco Pelle, με τη βοήθεια της Λ. Γαϊτάνου. Τη σκηνογραφία ανέλαβε ο στενός του συνεργάτης Massimiliano Volpini. Η ορχήστρα, αποτελούμενη από εξαίρετους μουσικούς (Ο. Alitei, Α. Γιαννάκη, Ν. Γεράκη, Α. Δρυμωνίτης, Θ. Μιλκόβ, Α. Μποτίνης, Κ. Μποτίνης, S. Nastasa, Β. Παπαβασιλείου, Κ. Ράπτης, Κ. Σερεμέτης, Σ. Σουλαδάκης) υπό την υπότροφο μαέστρο Ζωή Ζενιώδη, απέδωσε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την απαιτητική μουσική και την αλλαγή του μουσικού ύφους.

Το πολύ επιτυχημένο φεστιβάλ συνέταξε όλους τους καλλιτέχνες σε μια βραδιά αλησμόνητων μουσικών συνηχήσεων, η οποία, ελπίζουμε, θα βρει συνέχεια στο άμεσο μέλλον.

(Η Άννα Παγκάλου είναι λυρική τραγουδίστρια.)

Φωτογραφίες: Γιώργος Σκιτζάκος

SynPraxis: Ένα θεατρικό φεστιβάλ πολλών πράξεων

ΓΡΑΦΟΥΝ: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΤΣΑΡΗ, ΙΩΑΝΝΑ Ν. ΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΟΛΛΑ, ΛΗΔΑ ΜΠΟΥΖΑΛΗ, ΑΝΝΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Έξι υπότροφοι του κλάδου των παραστατικών τεχνών «συνέπραξαν» τον περασμένο Οκτώβριο προσκαλώντας το κοινό της Αθήνας, όλων των ηλικιών, σε μια γιορτή θεάτρου και χορού, ένα φεστιβάλ πολλών πράξεων. «SynPraxis» ήταν ο τίτλος της διοργάνωσης, την οποία επιμελήθηκε η Κέλλυ Διαπούλη. Η διοργάνωση περιλάμβανε έξι παραστάσεις, έργα μελών του Συνδέσμου, με κοινό παρονομαστή τις συμπράξεις τόσο σε καλλιτεχνικό επίπεδο όσο και στο επίπεδο της σύνδεσης της σκηνής με την πλατεία, του καλλιτέχνη με τον θεατή. Το ολοήμερο φεστιβάλ, το οποίο διήρκεσε από τις 10.30 το πρωί έως τις 21.00 το βράδυ της Κυριακής 12 Οκτωβρίου 2014, πραγματοποιήθηκε στο Σύγχρονο Θέατρο Αθήνας – Θέατρο 104 στο Γκάζι.

Πρώτα τα πολύ μικρά παιδιά, δύο έως έξι ετών, με τις μαμάδες τους, προσκλήθηκαν από την υπότροφο Εμμανουέλα Καποκάκη να παρακολουθήσουν την παράσταση θεάτρου κούκλας Μαμά μου, ΜΟΥ! Στο επίκεντρό της, η ανάγκη του παιδιού για αποκλειστικότητα της σχέσης του με τη μαμά του και η σύγκρουσή της με την ανάγκη της μητέρας να δουλέψει. Μέσα από ένα φανταστικό ταξίδι, μια μητέρα βοηθά τον γιο της να γίνει πιο αυτόνομος και να αποδεχθεί την παροδική απουσία της. Η Εμμανουέλα Καποκάκη συνδύασε με τον μοναδικό της τρόπο την παρουσία του ηθοποιού επί σκηνής με την κούκλα άμεσης κίνησης και τις πάνινες κούκλες τεχνικής Muppet Show που ξεπρόβαλαν μέσα από το φουστάνι της μαμάς, σε ένα σκηνικό το οποίο βρισκόταν σε διαδραστική σχέση με τους μικρούς θεατές. Ήταν μια παράσταση ατμοσφαιρική, με κύρια χαρακτηριστικά την τρυφερότητα και τη φαντασία.

Υπεύθυνη για τη σκηνοθεσία, τη σκηνογραφία, το σενάριο, την ερμηνεία καθώς και την κατασκευή κούκλας, κοστουμιού και σκηνικού ήταν η Εμμανουέλα Καποκάκη. Η δραματουργική επεξεργασία και οι εφαρμογές παιγνιοθεραπείας ήταν της παιδαγωγικής συμβούλου Αριστέας Κοντραφούρη. Η σύνθεση και η εκτέλεση της μουσικής, του Κώστα Μπεβεράτου και της Βασιλικής Κριθαρά.

Η επόμενη παράσταση/εργαστήριο της χορογράφου και καθηγήτριας χορού και σωματικής ψυχοθεραπείας Ντορίνας Καλεθριανού, με τίτλο Σύζευξη Ζωής, είχε ως κεντρικό θέμα τη σύμπραξη μεταξύ νέων χορευτών και μιας ομάδας νέων με ειδικές ανάγκες από το ΚΕΕΠΕΑ Ορίζοντες. Τα μηνύματα που μεταδόθηκαν από αυτήν τη συνεργασία ήταν πολύ δυνατά: Ενότητα, Αποδοχή, Χαρά, Δικαίωμα, Ζωή, Αγάπη, Αγκαλιά και άλλα, ακριβώς όπως έγραφαν και οι μπλούζες των δεκαπέντε συμμετεχόντων. Η αγάπη και η φροντίδα των νέων της σχολής χορού προς τους νέους του ΚΕΕΠΕΑ Ορίζοντες αλλά και ο ενθουσιασμός αυτών των τελευταίων έδωσαν ένα πραγματικά αυθεντικό αποτέλεσμα, με τη γνησιότητα να ξεχειλίζει κάθε στιγμή της ημίωρης αυτής παράστασης. Οι θεατές βίωσαν αυτήν τη μοναδική σύμπραξη σε ένα κλίμα έντονης συγκινησιακής φόρτισης.

Η παράσταση της υποτρόφου Ντορίνας Καλεθριανού ήταν λιτή, εξαιρετικά δομημένη και προετοιμασμένη, με ροή και συνοχή, χωρίς όμως να της λείπει το αυτοσχεδιαστικό στοιχείο, καθώς συνυπήρχαν το απρόοπτο και το αυθόρμητο. Το εξαιρετικής ποιότητας βιντεοκλίπ του Βασίλη Αποστόλου που προηγήθηκε μας προϊδέασε γι΄ αυτό που θα ακολουθούσε: τη σύζευξη της ζωής δύο κοριτσιών που οι κόσμοι τους συναντώνται στον χώρο του χορού. Τα στιγμιότυπα από τις πρόβες μάς κατατόπισαν για τον τρόπο της προετοιμασίας που έφερε το αποτέλεσμα που είδαμε.

Πρωτότυπη ιδέα ήταν η συμμετοχή επί σκηνής της φωτογράφου Μαρίας Κούκου, η οποία όχι μόνο δεν ξένιζε στην όλη παρουσίαση αλλά έδενε αρμονικά με την παράσταση. Οι θεατές έφυγαν πλήρεις αληθινών συναισθημάτων και μνυμάτων, αλλά και με τις φωτογραφίες που είχε τραβήξει με μηχανή τύπου Polaroid η φωτογράφος και που τους χάριζε επιτόπου ως χειροπιαστά ενθύμια αυτής της πλούσιας σε ανθρωπιά και ηθικά διδάγματα παράστασης.

Μια πρόσκληση σε ανοιχτή πρόβα-performance περίμενε τους θεατές στο Θέατρο 104 το μεσημέρι, σε σύλληψη και δημιουργία της Θεοδοσίας Σουρέλου, με τη συνεργασία του Κωνσταντίνου Καρβουνιάρη στην ερμηνεία του κειμένου. Δουλεύοντας ένα καινούργιο έργο, η υπότροφος χορογράφος βρέθηκε στη θέση όχι μόνο του δημιουργού αλλά και του θεατή ταυτόχρονα.

Το κοινό συμμετείχε στη δημιουργική διαδικασία της εξέλιξης του έργου, κρίνοντας ανοιχτά όσα έβλεπε, καταθέτοντας προτάσεις και εισχωρώντας στον κόσμο μιας παράστασης εν εξελίξει. Κατά τη διάρκεια της performance, οι θεατές κλήθηκαν να επεξεργαστούν τις ιδέες της χορογράφου, μέσα από μιαν ανοιχτή συζήτηση με συγκεκριμένες κατευθύνσεις. Σύμφωνα με την υπότροφο, η διαδικασία βασίστηκε στη δομή των feedback sessions που πραγματοποιούνται στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα DasArts του Άμστερνταμ και στη σχολή P.A.R.T.S. των Βρυξελλών.

SynPraxis: Ένα θεατρικό φεστιβάλ πολλών πράξεων

ΓΡΑΦΟΥΝ: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΤΣΑΡΗ, ΙΩΑΝΝΑ Ν. ΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΟΛΛΑ, ΛΗΔΑ ΜΠΟΥΖΑΛΗ, ΑΝΝΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Από την ανοικτή πρόβα-performance της Θεοδοσίας Σουρέλου

Επόμενος σταθμός του θεατρικού ταξιδιού, το Ξέρω πού πάω, μια performance-installation από την ομάδα Ώσμωσις, σε σύλληψη και σκηνοθεσία του υποτρόφου Ευριπίδη Λασκαρίδη. Επτά θεατές για 20 λεπτά. Σκάλα. Προβολή στο κεφαλόσκαλο ενός ουρανού πάνω από τα σύννεφα, και ο τίτλος Ξέρω πού πάω. Μουσική από το Air του Bach και τραγούδι από αιθέριες φωνές. Δεν ξέρω πού πάω.

Δωμάτιο 1ο. Ένας άντρας, μία γυναίκα, με περούκες, δημιουργούν επαφή με τους θεατές μέσα στη σιωπή. Τζάκι με ψεύτικη φωτιά, αληθινές φλόγες από ρεσό σε όλο το πάτωμα δημιουργούν μια αίσθηση παράξενης θαλπωρής. Τραγούδι: «Κάπου υπάρχει η αγάπη μου». Πού; Ψάχνουν τους θεατές μήπως τη βρουν και παίζουν με το όριο του συναισθηματισμού.

Δωμάτιο 2ο. Εμείς οι επτά θεατές, καθισμένοι στο τραπέζι συνεδριάσεων. Η γυναίκα, ντυμένη νοικοκυρά, με ροζ πλαστικά γάντια και ξανθιά περούκα, μιμείται τη γλώσσα ενός τυποποιημένου μηνύματος, από εκείνα που αποστέλλονται σε διάφορες ηλεκτρονικές διευθύνσεις με αυτόματη μετάφραση. Φραστικά λάθη στο κείμενο που δηλώνονται ταυτόχρονα με εκφραστικά μιμικά «λάθη» από την ηθοποιό. Παίζει με την κυριολεξία και την αλληγορία μιας ενδεχόμενης συναισθηματικής εκμετάλλευσης.

Δωμάτιο 3ο. Ξαπλωμένοι σε επτά κρεβάτια με κλειστά τα μάτια μας. Ο άνδρας μάς καθοδηγεί σε διαλογισμό, ο οποίος σταδιακά αποδομείται και απογυμνώνεται από κάθε μεταφυσική διάσταση, με τις εμπλοκές και τις επαναλήψεις του, προκαλώντας αμηχανία και γέλιο.

Δωμάτιο 4ο. Στο σκοτάδι, ακούμε τη σκηνή αποχωρισμού της Ειρήνας και του Τούζενμπαχ από τις Τρεις αδελφές του Τσέχωφ. Αντιμέτωποι ξαφνικά με μια τόσο αληθινή στιγμή, γινόμαστε ακούσιοι μάρτυρες μιας πολύ προσωπικής κατάστασης, η οποία έρχεται σε έντονη αντίθεση με το κωμικό στοιχείο και τον σχετικό κυνισμό των προηγούμενων σκηνών.

Δωμάτιο 5ο. Μας υποδέχεται μια γλυκύτατη κυρία. Προσφέροντάς μας βουτήματα, αρχίζει να διηγείται την ανάμνηση της ερωτικής της ιστορίας, ως τηλεφωνήτρια με κάποιον άνδρα στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής. Φωτογραφικά τεκμήρια συνθέτουν ατμόσφαιρα απόλυτης αληθοφάνειας. Η αμεσότητά της είναι αφοπλιστική. Αποχώρηση. Η σκάλα προς την έξοδο, τα σύννεφα και οι φωνές παίρνουν τώρα άλλη διάσταση.

Μια εξαιρετική παράσταση devised theater, με αναφορές σε διαφορετικές εποχές, δημιουργεί ερωτήματα για το τι είναι αλήθεια και τι ψέμα, για τον μύθο των συναισθημάτων, για τις διαδικτυακές σχέσεις, το τεχνητό και το φυσικό, για τη σύμβαση μεταξύ τέχνης και ζωής. Ερμήνευσαν η Νίτσα Δώρα, ο Ευριπίδης Λασκαρίδης και η Τατιάνα Μπρε. Συνεργάστηκαν ο Αλέξανδρος Μιστριώτης και ο Νίκος Δραγώνας.

Προτελευταία παράσταση, ένα θεατρικό «έδεσμα» με τίτλο Jizzcake, μια performance και video art installation της ομάδας Magenta, την οποία απαρτίζουν η υπότροφος Έλενα Τιμπαλέξη και η Κατερίνα Σωτηρίου.

Η Έλενα Τιμπαλέξη επιχείρησε να αποδώσει την παγκοσμιοποιημένη διάσταση της σύγχρονης διατροφικής συμπεριφοράς ή, με άλλα λόγια, τον διαβρωτικό ρόλο των ομοιόμορφων διατροφικών συνηθειών στην παγκοσμιοποιημένη διεθνή κοινότητα. Πρόκειται για όλες εκείνες τις «μόδες» που, κατακλύζοντας –από τηλεοράσεως κυρίως– τον μέσο άνθρωπο, συνιστούν στην πραγματικότητα σύγχρονες μορφές αλλοτρίωσης, για να μην πούμε ασυνείδητης καθημερινής δουλείας. Παράλληλα με την υστερία της υγιεινής διατροφής και τις εξεζητημένες συνταγές μαγειρικής επιβάλλονται συγκεκριμένα πρότυπα ζωής.

Ωστόσο, το ατελείωτο φαγοπότι, δείγμα αχαλίνωτης ευημερίας, οδηγεί στην υπερκατανάλωση και σε ευτραφείς καλοζωισμένους με υψηλή χοληστερίνη και καρδιακά νοσήματα. Η υπερβολική προβολή καλλίγραμμων μοντέλων υποβάλλει αρρωστημένα πρότυπα ομορφιάς που καταλήγουν σε νεαρές κοπέλες με νευρική ανορεξία.

SynPraxis: Ένα θεατρικό φεστιβάλ πολλών πράξεων

ΓΡΑΦΟΥΝ: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΤΣΑΡΗ, ΙΩΑΝΝΑ Ν. ΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΟΛΛΑ, ΛΗΔΑ ΜΠΟΥΖΑΛΗ, ΑΝΝΑ ΠΑΓΚΑΛΟΥ

Το Σύγχρονο Θέατρο της Αθήνας – Θέατρο 104 στο Γκάζι συγκέντρωσε υποτρόφους και φίλους του Συνδέσμου για το φεστιβάλ θεατρικών παραστάσεων

Ωμοφαγία και χορτοφαγία ενσωματώνουν, εντέλει, φιλοσοφικές ή και θρησκευτικές θεωρίες.

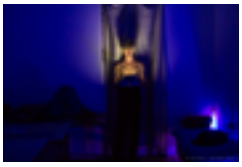
Φυσικό επακόλουθο αυτής της διατροφικής ισοπέδωσης είναι η απώλεια της διατροφικής πολιτισμικής ταυτότητας κάθε τόπου, η οποία είναι άμεσα συνδεδεμένη με το κλίμα, τα παραγόμενα προϊόντα και την εγχώρια παράδοση. Έτσι, ο σεβασμός στην τοπική κουζίνα, εμπεριέχοντας συνειδητές επιλογές, μετατρέπεται σε «πολιτική πράξη».

Το ολοήμερο Φεστιβάλ ολοκληρώθηκε με την performance Παρ-ουσ-ίαση της ομάδας Amorphy, σε σύλληψη και ερμηνεία της υποτρόφου χορογράφου Τζένης Αργυρίου. Σε αυτή την παραστατική διάλεξη, η Τζένη Αργυρίου επιχείρησε για πρώτη φορά να κάνει μιαν αναδρομή στη δουλειά της, από το ξεκίνημά της, το 1998, έως σήμερα. Πώς επεξεργαζόμαστε τα έργα μας μέσα στον χρόνο; Ποια είναι τα αγαπημένα μας μέρη; Τι ρόλο παίζουν η αστοχία, η τύχη, η έρευνα, οι συγκυρίες στη δημιουργία; Σε τέτοιου είδους ερωτήματα θέλησε να δώσει απαντήσεις η δημιουργός. Τα βίντεο, ο ήχος, οι φωτογραφίες τη βοήθησαν να θυμηθεί, να αναβιώσει και να παρουσιάσει στιγμές, προσχέδια και αποσπάσματα έργων της, με άξονες την παράδοση, την τεχνολογία, τα αυτοβιογραφικά στοιχεία, αλλά και τα διαδραστικά και συμμετοχικά μέρη. Η σκηνογραφία ήταν του Βασίλη Γεροδήμου· βοηθός, ο Αντώνης Νικηφόρος.

(Φωτογραφίες: Ελπίδα Κοντογιάννη)

Το Ξέρω πού πάω ήταν μια παράσταση devised theatre

Ο Ευριπίδης Λασκαρίδης στο Ξέρω πού πάω

Η Εμμανουέλα Καποκάκη στο Μαμά μου, ΜΟΥ!

Από την performance Παρ-ουσ-ίαση της Τζένης Αργυρίου

Χορευτές και νέοι με ειδικές ανάγκες του ΚΕΕΠΕΑ Ορίζοντες στην παράσταση Σύζευξη Ζωής της Ντορίνας Καλεθριανού (φωτογραφία: Μαρία Κούκου)

Η Τζένη Αργυρίου στην performance με τίτλο Παρ-ουσ-ίαση

Από την παράσταση θεάτρου κούκλας της Εμμανουέλας Καποκάκη με τίτλο Μαμά μου, ΜΟΥ!

Η Έλενα Τιμπλαλέξη παρουσίασε την performance Jizzcake

Από την performance Jizzcake της Έλενας Τιμπλαλέξη

Οι πολύ νεαροί φίλοι του Συνδέσμου παρακολούθησαν τις πρωινές παραστάσεις του φεστιβάλ «SynPraxis»

Η Θεοδοσία Σουρέλου παρουσίασε μιαν ανοικτή πρόβα-performance

Ο Ευριπίδης Λασκαρίδης και η Νίτσα Δώρα στο Ξέρω πού πάω

Ντορίνα Καλεθριανού, Σύζευξη ζωής (φωτογραφία: Μαρία Κούκου)

Τρέξαμε για... καλό στον Αυθεντικό Μαραθώνιο της Αθήνας

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ-ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΙΚΑΚΗΣ

Ο Σύνδεσμος Υποτρόφων συμμετείχε για πρώτη φορά, στο πλευρό της ΕΛΕΠΑΠ, στον Αυθεντικό Μαραθώνιο της Αθήνας, ο οποίος πραγματοποιήθηκε στις 9 Νοεμβρίου 2014. Σαράντα επτά υπότροφοι συγκρότησαν την ομάδα του Συνδέσμου στις τρεις κατηγορίες συμμετοχών: τον Μαραθώνιο Δρόμο, τα 10 χιλιόμετρα και τα 5 χιλιόμετρα.

Βασικοί στόχοι της συμμετοχής του Συνδέσμου στη διοργάνωση του ΣΕΓΑΣ ήταν, αφενός, η υποστήριξη και προβολή του έργου της ΕΛΕΠΑΠ και, αφετέρου, η σύσφιξη των κοινωνικών δεσμών των υποτρόφων μέσω της άθλησης. «Ο Μαραθώνιος της Αθήνας είναι μια ξεχωριστή εκδήλωση για την ΕΛΕΠΑΠ», δήλωσε η Μαριάννα Μόσχου, πρόεδρος της ΕΛΕΠΑΠ και γραμματέας του ΔΣ του Ιδρύματος Ωνάση, «ένας ύμνος στον εθελοντισμό και την αλληλεγγύη. Φέτος ήταν μεγάλη μας χαρά και τιμή που είχαμε κοντά μας, στη μεγάλη ομάδα των δρομέων μας, τα Μέλη του Συνδέσμου Υποτρόφων του Ιδρύματος Ωνάση, που έτρεξαν με πάθος και αγάπη για τα παιδιά με αναπηρία της ΕΛΕΠΑΠ. Τους ευχαριστούμε όλους θερμά και τους θέλουμε σταθερά κοντά μας, σε όλες τις δράσεις μας».

Υπεύθυνος για τη δράση εκ μέρους του ΔΣ ήταν ο Γιώργος Μαυρωτάς, ενώ υπεύθυνος συντονισμού και προϊστάμενος του έργου ήταν ο υπογράφων. Τον Ιούλιο και τον Αύγουστο του περασμένου έτους ξεκίνησαν οι διερευνητικές προσπάθειες για την εύρεση προπονητικού επιτελείου, το οποίο θα αναλάμβανε την προετοιμασία της Ομάδας Υποτρόφων. Παράλληλα, υποβλήθηκαν οι αρχικές συμμετοχές υποτρόφων, οι οποίες, μέσα στον Σεπτέμβριο, οριστικοποιήθηκαν σε 47 συνολικά.

Συγκεκριμένα, στη Μαραθώνια Διαδρομή συμμετείχαν ο Λευτέρης Μαστροθεόδωρος, ο Νικόλας Τσουκαλάς και ο Ηλίας Καπερώνης. Στα 10 χλμ έτρεξαν ο Αλέξανδρος Νικολόπουλος, η Χαρίκλεια Καρακώστα, ο Φώτης Σταυρόπουλος, ο Γιώργος Μαυρωτάς, ο Γιάννης Χατζηνικολάου, ο Κωνσταντίνος Σύριος, ο Κωνσταντίνος Τασούλης, ο Φίλιππος Οικονόμου, η Αθηνά Χατζή, η Έρη Μπιζάνη, η Σοφία Δούκα, η Παναγιώτα Μπιτζελέρη, η Ευθυμία Χασιώτη, η Παυλίνα Σπανδώνη, ο Μαρίνος Γιαννόπουλος, ο Πέτρος Παπαδόπουλος και ο υπογράφων. Στα 5 χλμ έλαβαν μέρος ο Μιχάλης Γιαλούρης, ο Αντώνης Μουντούρης, ο Στέλιος Κονταρίνης, ο Σπύρος Φλωράτος, η Ιωάννα Δρέσιου, η Ελένη Πετρίδου, η Μαρία-Ελένη Βογιατζή, ο Δημήτρης Βασιλάκης, η Έλενα Λαζαρέτου, ο Γιώργος Κοντόπουλος, η Αθηνά Ζώρζου, η Κρινιώ Γιαννίκου, η Μαρία Ντόκα, η Βίκυ Γεροντοπούλου, ο Ανδρέας Καραμολέγκος, ο Νίκος Στεργίου, η Βασιλική Τζοάννου, η Χριστίνα Παπαγεωργίου, η Αγγελίνα Μπασλάρη, η Διονυσία Αδαμοπούλου, η Τίνα Αρχοντίκη, η Ευαγγελία Γκρίμπα, η Ελισάβετ Βαφειαδάκη, η Γεωργία Πολυχρονοπούλου και ο Γρηγόρης Μπερσίμης.

Τον Σεπτέμβριο ξεκίνησαν οι ομαδικές προπονήσεις με υπεύθυνο τον Γρηγόρη Αμβράζη, αθλητή ο οποίος διακρίθηκε με την Ολυμπιακή Ομάδα του κανό-καγιάκ το 2004 στην Αθήνα. Η πρώτη ομαδική προπόνηση πραγματοποιήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου στην Αίγλη του Ζαππείου και ακολούθησε σειρά άλλων συναντήσεων σε άλλους κατάλληλους προπονητικούς χώρους.

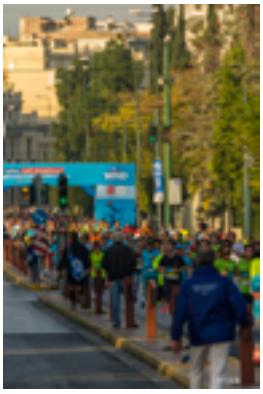
Με βασικό γνώμονα τον κοινωνικό χαρακτήρα της, η συγκεκριμένη δράση, κατά γενική ομολογία, πέτυχε τον στόχο που με συνεχείς προσπάθειες καλλιεργεί το ΔΣ του Συνδέσμου: τη συμβολή στην κοινωνική συναναστροφή, τις επαφές και την αλληλοϋποστήριξη μεταξύ των μελών του Συνδέσμου. Χάρις στις εβδομαδιαίες ομαδικές προπονήσεις που διοργανώθηκαν σε διάφορα αθλητικά κέντρα της Αθήνας, τα μέλη της ομάδας μπόρεσαν να γνωριστούν καλύτερα και να συσφίξουν τις σχέσεις τους μέσω της ευγενούς άμιλλας.

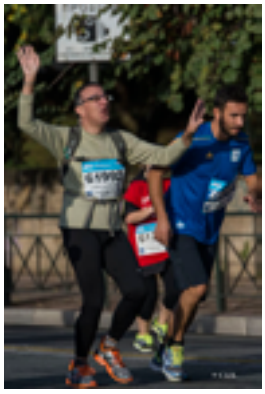
Τρέξαμε για... καλό στον Αυθεντικό Μαραθώνιο της Αθήνας

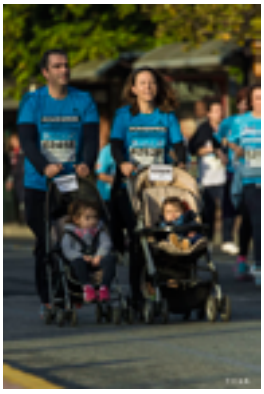
ΓΡΑΦΕΙ Ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ-ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΙΚΑΚΗΣ

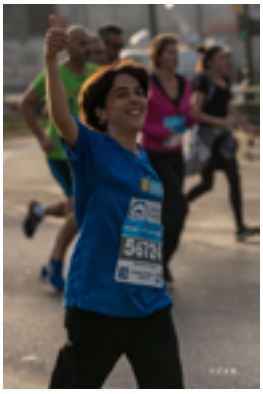

Η απόλυτα επιτυχημένη ομαδική συμμετοχή στη διοργάνωση του «Αυθεντικού Μαραθωνίου Αθήνας 2014» αποτέλεσε μια σημαντική πρωτοβουλία του Συνδέσμου, η οποία υπόσχεται πολλά για το μέλλον. Είναι βέβαιο ότι η θετική αυτή εμπειρία θα συντελέσει στην ανάπτυξη του θεσμού στο γενικότερο πλαίσιο δράσεων του Συνδέσμου.

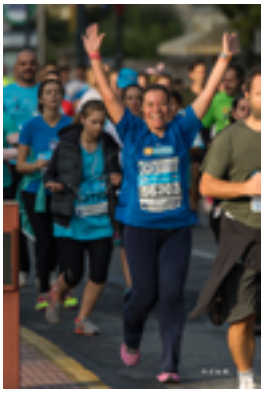

Επανα/κατοικήσεις: Η νέα πρωτοβουλία του Συνδέσμου για την Αθήνα

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ-ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΙΚΑΚΗΣ

Την Παρασκευή 31 Οκτωβρίου στην Οικία Κατακουζηνού, σε έναν χώρο ιδιαίτερο και ξεχωριστό, συγκεντρώθηκαν περίπου 20 υπότροφοι καλλιτέχνες για την παρουσίαση μιας σημαντικής νέας δράσης. Η δράση ονομάζεται «Επανα/κατοικήσεις» και είναι διεπιστημονική, καθώς σε αυτήν συμμετέχουν όχι μόνον εικαστικοί καλλιτέχνες αλλά και αρχιτέκτονες και κοινωνικοί επιστήμονες, υπότροφοι όλοι του Ιδρύματος Ωνάση.

Ήταν μια εξαιρετική ευκαιρία για όλους, ώστε να γνωριστούν καλύτερα και να παρουσιάσουν αναλυτικά το περιεχόμενο της δράσης. Στόχος των συμμετεχόντων είναι να διερευνήσουν από κοινού το ζήτημα της κατοίκησης στο κέντρο της Αθήνας υπό τις σημερινές συνθήκες κρίσης. Η δράση, που περιλαμβάνει έρευνα πεδίου σε υφιστάμενα διαμερίσματα και κατοικίες Αθηναίων πολιτών, θα ολοκληρωθεί με την παρουσίαση προτάσεων για τους συγκεκριμένους χώρους που θα μελετηθούν.

Τα αποτελέσματα της έρευνας και τα προτεινόμενα έργα θα παρουσιαστούν σε ειδική ημερίδα που θα πραγματοποιηθεί στις 9 Ιουνίου 2015 στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών. Το Ίδρυμα Ωνάση θα χρηματοδοτήσει επίσης την έκδοση βιβλίου στο οποίο θα παρουσιάζονται τα αποτελέσματα της δράσης.

Η δράση οργανώνεται από τη Μυρτώ Κιούρτη, αρχιτέκτονα και ειδική γραμματέα του Συνδέσμου Υποτρόφων επίσης, υποστηρίζεται επιστημονικά από τον Παναγιώτη Τουρνικιώτη, καθηγητή Θεωρίας της Αρχιτεκτονικής στη Σχολή Αρχιτεκτόνων του ΕΜΠ. Την ομάδα των καλλιτεχνών συντονίζει η Ηώ Πάσχου, φωτογράφος και αντιπρόεδρος του Συνδέσμου Υποτρόφων, ενώ την ομάδα των κοινωνικών επιστημόνων συντονίζει η Παυλίνα Σπανδώνη, σύμβουλος κοινωνικής πολιτικής και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδέσμου.

Στο πλαίσιο της παρουσίασης αναλύθηκαν τα παρακάτω ζητήματα, κεντρικής σημασίας για όλους όσοι ενδιαφέρονται για την ιστορία της τέχνης:

– Να επαναπροσδιορίσουμε το έργο τέχνης σε σχέση με την κατοικία.

– Να λειτουργήσουμε, πέρα απο καλλιτέχνες, ως ερευνητές-παρατηρητές.

– Να δημιουργήσουμε έργα σε σχέση με τον χώρο και τους κατοίκους.

– Να κατανοήσουμε τη συγκεκριμένη μνήμη και εμπειρία του κάθε χώρου.

Οι συμμετέχοντες συνήγαγαν ουσιαστικά συμπεράσματα και έθεσαν ερωτήματα πολύ σημαντικά για τη συνέχεια της κοινής αυτής πρότασης. Σύντομα, μάλιστα, θα ανακοινωθεί η σχετική προκήρυξη-πρόσκληση προς τους Αθηναίους στον ιστότοπο του Συνδέσμου Υποτρόφων του Ιδρύματος Ωνάση.

Πρόσκληση για συμμετοχή μελών ως εισηγητών στο 2ο Φεστιβάλ Επιστήμης & Καινοτομίας

Ο Σύνδεσμος Υποτρόφων του Ιδρύματος Ωνάση θα υποστηρίξει τη διοργάνωση του δεύτερου Φεστιβάλ Επιστήμης και Καινοτομίας (Athens Science Festival 2015) για το ευρύ κοινό.

Το 2ο ASF θα πραγματοποιηθεί και πάλι στην «Τεχνόπολις» του Δήμου Αθηναίων στο Γκάζι, από τις 17 έως τις 22 Μαρτίου 2015, και το κεντρικό του θέμα θα είναι «Επιστήμη και Τεχνολογία: από τη θεωρία στην πράξη». Το πρόγραμμα του φεστιβάλ θα περιλαμβάνει ποικίλες εκδηλώσεις και θα απευθύνεται σε κάθε ηλικία. Συγκεκριμένα θα περιέχει πειράματα και διαδραστικά εργαστήρια, συζητήσεις (debates), θεατρικές παραστάσεις, σεμινάρια (workshops), εκθέσεις, ομιλίες κτλ. ενώ θα προσκληθούν να συμμετάσχουν καταξιωμένοι Έλληνες και ξένοι επιστήμονες.

Το φεστιβάλ οργανώνουν ο εκπαιδευτικός οργανισμός «Επιστήμη Επικοινωνία - SciCo», το Βρετανικό Συμβούλιο, ο Κόμβος Καινοτομίας και Επιχειρηματικότητας της «Τεχνόπολις» του Δήμου Αθηναίων «INNOVATHENS», ο Σύνδεσμος Υποτρόφων του Ιδρύματος Ωνάση και το Μουσείο Φωταερίου, σε συνεργασία με πλειάδα ακαδημαϊκών, ερευνητικών φορέων και εκπαιδευτικών οργανισμών.

Το Φεστιβάλ θα περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τις παρακάτω θεματικές:

Αστρονομία και Διάστημα / Φυσική / Χημεία / Γεωλογία / Βιολογία / Βιοεπιστήμες / Επιστήμες Υγείας / Επιστήμες Περιβάλλοντος / Μαθηματικά
Αειφόρος Ανάπτυξη / Επιστήμη Υλικών / Ρομποτική / Διατροφή / Πληροφορική και Ψηφιακή Τεχνολογία / Καινοτομία και Επιχειρηματικότητα / Ιστορία και Φιλοσοφία της Επιστήμης / Επιστήμη και Τέχνη.

Απευθύνουμε πρόσκληση στους υποτρόφους μας, των οποίων τα πεδία ενδιαφερόντων σχετίζονται με τις παραπάνω θεματικές, να συμμετάσχουν ενεργά στο Φεστιβάλ ως εισηγητές ή διοργανωτές ενοτήτων. Το Φεστιβάλ διοργανώνεται στα πρότυπα των αντιστοίχων της Νέας Υόρκης και του Cheltenham της Μ. Βρετανίας.

Για τη συμμετοχή σας στη διοργάνωση του ASF2015 παρακαλούμε να συμπληρώσετε την ηλεκτρονική φόρμα συμμετοχής.

Για οποιαδήποτε διευκρίνιση παρακαλούμε επικοινωνήσετε στο kyriazi@scico.gr.
Μπορείτε, επίσης, να επισκεφθείτε την ιστοσελίδα του Athens Science Festival 2015.
Ευχαριστούμε,
Το Δ.Σ. του Συνδέσμου

Βράβευση του προέδρου του Ιδρύματος Ωνάση

Με τον Ανώτερο Ταξιάρχη του Τάγματος του Φοίνικα βράβευσε πρόσφατα ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κάρολος Παπούλιας τον πρόεδρο του Ιδρύματος Ωνάση Αντώνη Παπαδημητρίου. Η τελετή βράβευσης πραγματοποιήθηκε στο Προεδρικό Μέγαρο με αφορμή την απονομή τιμητικών διακρίσεων σε 42 προσωπικότητες οι οποίες διακρίθηκαν για το πνευματικό, πολιτιστικό, κοινωφελές και παραγωγικό έργο τους.

Τα διάσημα του Τάγματος του Φοίνικα απονέμονται σε Έλληνες οι οποίοι διέπρεψαν στη δημόσια διοίκηση, τις επιστήμες, τις τέχνες και τα γράμματα, το εμπόριο, τη βιομηχανία ή τη ναυτιλία, καθώς και σε αλλοδαπούς που συνέβαλαν στην εξύψωση του ονόματος της Ελλάδας στο εξωτερικό.

Στην ίδια τιμητική εκδήλωση βραβεύθηκαν, μεταξύ άλλων, η ακαδημαϊκός Ελένη Γλύκατζη-Αρβελέρ και η ποιήτρια και ακαδημαϊκός Κική Δημουλά.

Αναβάθμιση χώρων της ΕΛΕΠΑΠ στο κέντρο της Αθήνας

Η Ελληνική Εταιρία Προστασίας και Αποκαταστάσεως Αναπήρων Προσώπων (ΕΛΕΠΑΠ) εγκαινίασε στις 10 Νοεμβρίου 2014, στο κέντρο της στο Παγκράτι, τους αναβαθμισμένους χώρους της πισίνας για τη λειτουργία του Προγράμματος Θεραπευτικής Κολύμβησης, καθώς και του 4ου ορόφου για τη λειτουργία του Προγράμματος Πρώιμης Εκπαιδευτικής και Θεραπευτικής Παρέμβασης – Μονάδας Ειδικής Προσχολικής Αγωγής.

Τα δύο αυτά σημαντικά έργα υλοποιήθηκαν χάρις στην οικονομική υποστήριξη δύο Μεγάλων Ευεργετών της ΕΛΕΠΑΠ: αφενός, του Ιδρύματος Ωνάση, το οποίο χρηματοδότησε την αναβάθμιση της πισίνας· αφετέρου, της Εθνικής Τράπεζας, η οποία χρηματοδότησε την ανακαίνιση και τον εξοπλισμό του 4ου ορόφου. Η αναβάθμιση των δύο αυτών προγραμμάτων κρίθηκε απολύτως αναγκαία στο πλαίσιο της συνεχούς προσπάθειας που καταβάλλει η ΕΛΕΠΑΠ προκειμένου να προσφέρει στα παιδιά της υψηλές υπηρεσίες αποκατάστασης.

Τον αγιασμό των εγκαινίων τέλεσε ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Βελεστίνου Δαμασκηνός. Τα εγκαίνια τίμησαν με την παρουσία τους ο προϊστάμενος του Τμήματος Μητρώου Κοινωνικής Οικονομίας και σύμβουλος του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας, Κωνσταντίνος Γεώρμας, ο πρόεδρος του Ιδρύματος Ωνάση Αντώνης Παπαδημητρίου, ο διευθύνων σύμβουλος της Εθνικής Τράπεζας Αλέξανδρος Τουρκολιάς, επιστήμονες, ιατροί, θεραπευτές, δωρητές, εθελοντές, καθώς και γονείς των παιδιών της ΕΛΕΠΑΠ.

Η πρόεδρος της ΕΛΕΠΑΠ, Μαριάννα Μόσχου, στον σύντομο χαιρετισμό της, ανέφερε χαρακτηριστικά: «Ίδρυμα Ωνάση και Εθνική Τράπεζα, αποδεικνύετε εμπράκτως πως, ακόμη και στους δύσκολους αυτούς καιρούς που όλοι βιώνουμε, υπάρχουν φωτεινά παραδείγματα κοινωνικής αλληλεγγύης, ανθρωπιάς και εταιρικής υπευθυνότητας, παραδείγματα που μας δίνουν το δικαίωμα να κάνουμε όνειρα, να ελπίζουμε, να οραματιζόμαστε και να δημιουργούμε για το μέλλον όλων μας».

Ο καθηγητής Κωνσταντίνος Γεώρμας μετέφερε τον χαιρετισμό του υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας: «Από αυτό το βήμα, θέλω να ευχαριστήσω την ΕΛΕΠΑΠ για τη μακρόχρονη προσφορά της και για το υψηλής ποιότητας έργο της στον συγκεκριμένο τομέα. Ένα έργο το οποίο, στη σημερινή δύσκολη περίοδο που διανύουμε, αποκτά ιδιαίτερη αξία, γιατί λειτουργεί ως παράδειγμα προς μίμηση. Θα ήθελα να σας διαβεβαιώσω ότι εμείς, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, θα σταθούμε αρωγοί σε κάθε προσπάθειά σας».

Ο πρόεδρος του Ιδρύματος Ωνάση Αντώνης Παπαδημητρίου δήλωσε μεταξύ άλλων: «Είμαι πολύ συγκινημένος βλέποντας το εξαιρετικό έργο που γίνεται στην ΕΛΕΠΑΠ. Για αυτόν τον λόγο, θα ήθελα να δώσω τα θερμά μου συγχαρητήρια στο Διοικητικό της Συμβούλιο, στο θεραπευτικό και διοικητικό προσωπικό, και κυρίως στους γονείς των παιδιών αλλά και στα ίδια τα παιδιά, για τη δύναμη και το σθένος που επιδεικνύουν στον αγώνα τους».

Ο διευθύνων σύμβουλος της Εθνικής Τράπεζας Αλέξανδρος Τουρκολιάς τόνισε: «Με ιδιαίτερο ενδιαφέρον και συναισθηματική φόρτιση παρακολούθησα την παρουσίαση του έργου της ΕΛΕΠΑΠ και

Αναβάθμιση χώρων της ΕΛΕΠΑΠ στο κέντρο της Αθήνας

του επιτυχημένου προγράμματος Πρώιμης Εκπαιδευτικής και Θεραπευτικής Παρέμβασης. Αισθάνθηκα μεγάλη χαρά βλέποντας τα ίδια τα παιδιά, που μας εξήγησαν πόσο σημαντικό είναι και τι σημαίνει για αυτά. Η στοχοθεσία της ΕΛΕΠΑΠ, ο τρόπος με τον οποίο υλοποιείται καθώς και τα αποτελέσματά της, ειδικά στο θέμα της επανένταξης, καθιστούν αυτονόητη τη στήριξή της από τη Διοίκηση της Εθνικής».

Η πρόεδρος της ΕΛΕΠΑΠ Μαριάννα Μόσχου, ως ελάχιστη ένδειξη ευγνωμοσύνης, προσέφερε τιμητικές πλακέτες στους Μεγάλους Ευεργέτες-Χορηγούς της ΕΛΕΠΑΠ. Η εκδήλωση έκλεισε με τα χαρούμενα τραγούδια που ερμήνευσαν τα παιδιά της ΕΛΕΠΑΠ, μεταφέροντας μήνυμα αισιοδοξίας και ελπίδας.

Το Πρόγραμμα Θεραπευτικής Κολύμβησης της ΕΛΕΠΑΠ εκπαιδεύει με την πρωτοποριακή μέθοδο Halliwick παιδιά με κινητικές κυρίως αναπηρίες και αναπτυξιακές δυσκολίες, στέλνοντας ένα μήνυμα για τη δυνατότητα ολιστικής προσέγγισής τους μέσα από το υδάτινο περιβάλλον. Στο Πρόγραμμα συμμετέχουν συνολικά 123 παιδιά, από τα οποία τα 21 είναι βρέφη, με ευεργετικά για την αποκατάστασή τους αποτελέσματα.

Το Πρόγραμμα Πρώιμης Εκπαιδευτικής και Θεραπευτικής Παρέμβασης – Μονάδα Ειδικής Προσχολικής Αγωγής της ΕΛΕΠΑΠ παρέχει θεραπείες και ειδική προσχολική εκπαίδευση σε παιδιά από 18 μηνών έως και 6 ετών με κινητικές, αισθητηριακές και αναπτυξιακές διαταραχές. Στόχοι του Προγράμματος είναι η γνωστική, κοινωνικοσυναισθηματική, ψυχοκινητική και αισθητική ανάπτυξη των παιδιών και η εύρεση του κατάλληλου για αυτά εκπαιδευτικού πλαισίου, καθώς και η ένταξή τους στη γενική εκπαίδευση.

Στα 77 χρόνια λειτουργίας της, η ΕΛΕΠΑΠ έχει αναπτύξει πανελλαδικά 6 Κέντρα (στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, τα Χανιά, τα Ιωάννινα, τον Βόλο και το Αγρίνιο) και στελεχώνεται από 200 εξειδικευμένους υπαλλήλους. Παρά τις αντίξοες οικονομικές συνθήκες, διοργανώνει, συμμετέχει και πρωτοστατεί σε ημερίδες, συνέδρια και σεμινάρια στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Στα Κέντρα της εφαρμόζει τις πιο σύγχρονες και πρωτοποριακές επιστημονικές και θεραπευτικές μεθόδους αποκατάστασης, σε ένα πρόγραμμα ολιστικής παρέμβασης, με διεπιστημονική ομάδα, στην υπηρεσία των παιδιών με κινητικές κυρίως αναπηρίες και αναπτυξιακές δυσκολίες, από λίγων ημερών έως και την ενηλικίωσή τους. Παράλληλα λειτουργεί Σύγχρονο Κέντρο Ανάλυσης Βάδισης και Κίνησης, Τηλεματικές Υπηρεσίες, Πρόγραμμα Πρώιμης Εκπαιδευτικής και Θεραπευτικής Παρέμβασης, Μονάδα Ειδικής Προσχολικής Αγωγής από 18 μηνών έως και 6 ετών (η οποία συνδυάζει εκπαιδευτική και θεραπευτική παρέμβαση), πρωτοποριακό ερευνητικό Πρόγραμμα Νευροψυχολογικής Αποκατάστασης για ενήλικες έπειτα από εγκεφαλικές βλάβες σε συνεργασία με το Day Treatment Head Trauma Program του Rusk Institute of Rehabilitation Medicine της Ιατρικής Σχολής της Νέας Υόρκης, Πρότυπη Μονάδα Νευροψυχολογικής Αποκατάστασης Παιδιών με Εγκεφαλικές Βλάβες, Πρόγραμμα Ημερήσιας Φροντίδας, καθώς και Πρόγραμμα για την Ολιστική Θεραπευτική Παρέμβαση Βρεφών από ημερών έως και 2 ετών.

Σε ετήσια βάση, η ΕΛΕΠΑΠ αγκαλιάζει περισσότερα από 1.500 παιδιά με αναπηρία.

Περισσότερες πληροφορίες: www.elepap.gr

Υποτροφίες για αλλοδαπούς

Στις 31 Ιανουαρίου 2015 λήγει η προθεσμία για την υποβολή αιτήσεων στο πλαίσιο του προγράμματος υποτροφιών προς αλλοδαπούς. Ειδικότερα, το Ίδρυμα Ωνάση έχει προκηρύξει το 21ο Ετήσιο Πρόγραμμα Ερευνητικών Χορηγιών και Εκπαιδευτικών Υποτροφιών, το οποίο θα ξεκινήσει τον Οκτώβριο του 2015 και απευθύνεται σε αλλοδαπούς, μέλη εθνικών Ακαδημιών, πανεπιστημιακούς καθηγητές όλων των βαθμίδων, κατόχους διδακτορικού τίτλου, μεταδιδακτορικούς ερευνητές και υποψήφιους διδάκτορες. Κατ' εξαίρεση και κατά περίπτωση, το πρόγραμμα δέχεται και Έλληνες της διασποράς, δεύτερης γενιάς, καθώς και Έλληνες μόνιμους κατοίκους εξωτερικού που φοιτούν ή εργάζονται σε αλλοδαπά πανεπιστήμια επί περισσότερο από δέκα ή δεκαπέντε χρόνια, αναλόγως της κατηγορίας της υποτροφίας.

Απευθύνεται επίσης στους Κύπριους πολίτες που έχουν σπουδάσει και κατοικούν εκτός Ελλάδας και είναι πανεπιστημιακοί, κάτοχοι διδακτορικού τίτλου και μεταδιδακτορικοί ερευνητές.

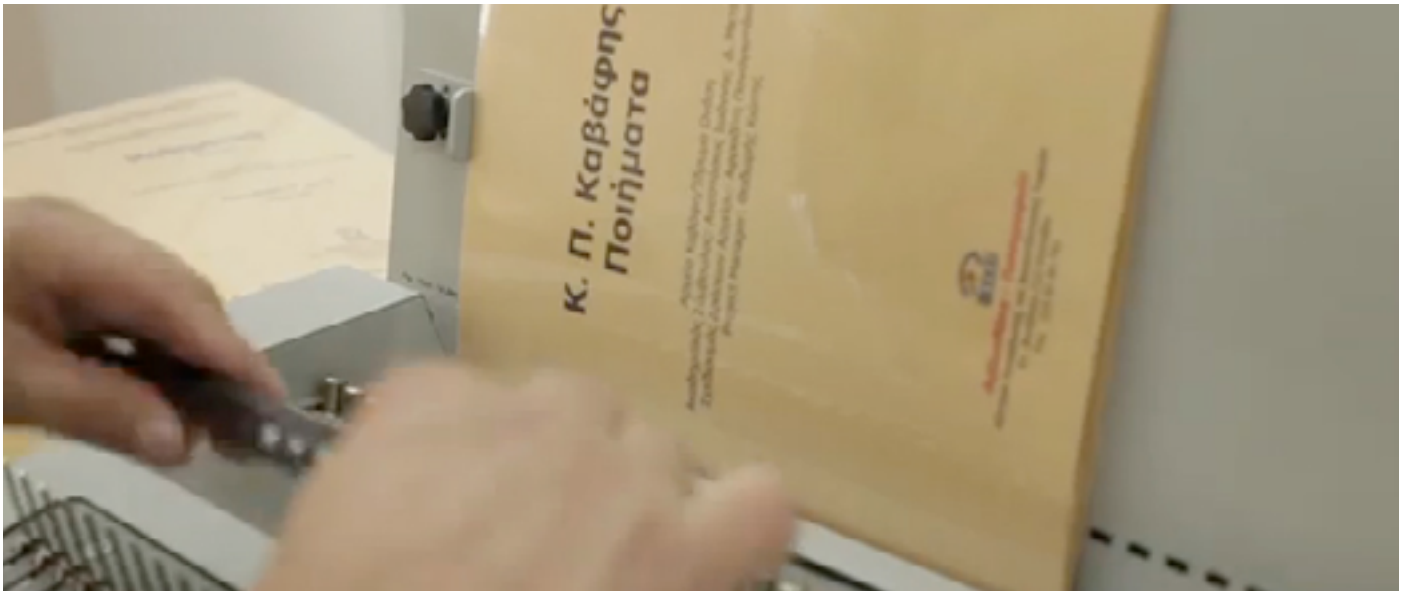
Σκοπός του προγράμματος είναι η προώθηση της ελληνικής γλώσσας, της ιστορίας και του πολιτισμού στο εξωτερικό, προσβλέποντας στη δημιουργία και την ενίσχυση των δεσμών φιλίας και συνεργασίας ανάμεσα στα μέλη της αλλοδαπής ακαδημαϊκής κοινότητας και τους Έλληνες ομολόγους τους.

Στα 19 χρόνια λειτουργίας του προγράμματος (1995–2014) έχουν δοθεί περίπου 800 ερευνητικές χορηγίες και εκπαιδευτικές υποτροφίες, ύψους άνω των δέκα εκατομμυρίων δολαρίων ΗΠΑ.

Οι αιτήσεις συμπληρώνονται ηλεκτρονικά στην ιστοσελίδα του Ιδρύματος ή αποστέλλονται σε έντυπη μορφή μέσω ταχυδρομείου

Για περισσότερες πληροφορίες οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να επικοινωνούν με το Τμήμα Υποτροφιών προς Αλλοδαπούς στο τηλέφωνο: 210 37 13 000.

Ανθολογία ποιημάτων του Καβάφη σε γραφή Braille

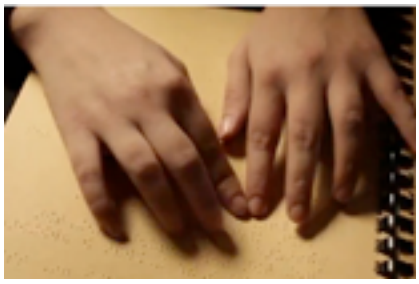
Το Αρχείο Καβάφη του Ιδρύματος Ωνάση, σε συνεργασία με το Κέντρο Αποκατάστασης και Εκπαίδευσης Τυφλών (ΚΕΑΤ), προχώρησε στην έκδοση ανθολογίας ποιημάτων του Κ. Π. Καβάφη σε γραφή Braille. Η ανθολογία είναι η πρώτη του είδους της και αποτελεί έκδοση αναφοράς, η οποία θα χαράξει τον δρόμο για ανάλογες πρωτοβουλίες. Η κίνηση αυτή έρχεται να αναπληρώσει εν μέρει την έλλειψη βιβλίων ποίησης για μη βλέποντες.

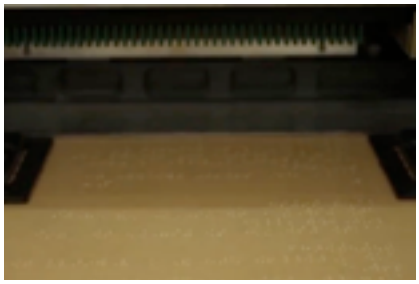
Η λίστα των ποιημάτων τα οποία μεταγράφηκαν σε Braille είναι η ακόλουθη: «Όσο μπορείς»· «Ιθάκη»· «Περιμένοντας τους βαρβάρους»· «Τείχη»· «Μέρες του 1903»· «Εις τα περίχωρα της Αντιοχείας»· «Μύρης· Αλεξάνδρεια του 340 μ.Χ.»· «Απολείπειν ο θεός Αντώνιον»· «Η διορία του Νέρωνος»· «Η Σατραπεία»· «Η πόλις»· «Θερμοπύλες»· «Τρώες»· «Ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης»· «Επέστρεφε»· «Εν μεγάλη Ελληνική αποικία, 200 π.Χ.».

Παράλληλα, το Αρχείο Καβάφη και το Ίδρυμα Ωνάση παρήγαγαν ένα επεξηγηματικό βίντεο, το οποίο αποτυπώνει τη συνολική διαδικασία παραγωγής της ανθολογίας Καβάφη.

Όπως εξηγεί ο υπεύθυνος τυπογραφείου του ΚΕΑΤ, Νικόλας Αζούκης, «ένα βιβλίο μπορεί να τυπωθεί με πολλούς τρόπους ώστε να είναι κατανοητό από τους τυφλούς, με τρόπο οπτικό, δηλαδή είτε με ανάγλυφα, που λέγονται κουκκίδες, είτε με σχήματα, τα οποία διαβάζονται με το δάχτυλο. Έναs άλλος τομέας είναι τα βιβλία ήχου. Όταν έχουμε σχήματα ή σχέδια όπως της φυσικής, ή αλγεβρικά σχέδια και γεωμετρικά σχήματα, ακολουθούμε τη μέθοδο της εκτύπωσης των αναγλύφων σε θερμοκαψουλικό χαρτί, ένα ειδικό χαρτί το οποίο έχει την ιδιότητα, όταν είναι τυπωμένο κάτι επάνω του με μαύρο μελάνι, να απορροφά τη θερμότητα και να γίνεται ανάγλυφο. Το τυπικό βιβλίο που γνωρίζουμε συνήθως το σκανάρουμε, ώστε πιο εύκολα να το μεταφέρουμε σε μια μορφή word. Γράφουμε το βιβλίο με τρόπο ώστε να αποδοθεί στη γραφή Braille με ένα ειδικό πρόγραμμα. Στη συνέχεια, το βιβλίο ελέγχεται για να βεβαιωθούμε για τη σωστή διάρθρωση και σελιδοποίησή του και, τέλος, πηγαίνει στον εκτυπωτή».

Τα αντίτυπα διατίθενται σε βλέποντες και μη βλέποντες από τη Στέγη και το ΚΕΑΤ, προσκαλώντας όσους δεν γνωρίζουν αυτή την απτική γλώσσα να έρθουν σε επαφή μαζί της.

Δείτε το σχετικό βίντεο: Ο Κ. Π. Καβάφης σε γραφή Braille

3D Printing: Εκτυπώνοντας το μέλλον

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΜΠΟΛΗΣ

Matthew Plummer-Fernandez, sekuMoiMecy. Τρισδιάστατα εκτυπωμένο γλυπτό (από την ενότητα «Τέχνη» της έκθεσης «3D tóra»).

Η έκθεση «3D Printing» στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών παρουσιάζει, για πρώτη φορά στην Ελλάδα, τη νέα τεχνολογία της τρισδιάστατης εκτύπωσης. Η έκθεση, που αποτελεί διοργάνωση της Διεύθυνσης Marketing και Επικοινωνίας της Στέγης, εγκαινιάστηκε στις 15 Δεκεμβρίου 2014 και θα διαρκέσει, έπειτα από παράταση, έως την 1η Μαρτίου 2015. Μέσα από 80 εκθέματα –έργα 35 καλλιτεχνών, σχεδιαστών και επιστημονικών ομάδων–, η πρωτοποριακή αυτή έκθεση μας εξηγεί τι ακριβώς είναι η τρισδιάστατη εκτύπωση, μας ενημερώνει για το εύρος των εφαρμογών της, μας εντυπωσιάζει αλλά και μας προβληματίζει θέτοντας ερωτήματα για το μέλλον. «Τρισδιάστατη εκτύπωση: είναι η νέα βιομηχανική επανάσταση;» αναρωτιούνται οι επιμελητές της έκθεσης, οι Double Decker (ο Wilhelm Finger και η Μελίτα Σκαμνάκη), στο εισαγωγικό σημείωμα του καταλόγου της έκθεσης. Απ' ό,τι φαίνεται, το πιστεύουν και παρουσιάζουν με πολύ πειστικό τρόπο τα επιχειρήματά τους.
Το πρώτο βήμα για την τρισδιάστατη εκτύπωση ενός αντικειμένου είναι ο σχεδιασμός του σε υπολογιστή, με τη βοήθεια του κατάλληλου λογισμικού. Ο σχεδιασμός μπορεί να γίνει είτε βάσει μιας φανταστικής ιδέας του δημιουργού είτε σαρώνοντας τρισδιάστατα ένα υπαρκτό αντικείμενο. Στη συνέχεια, ο εκτυπωτής αναπαράγει το ψηφιακό σχέδιο σε τρεις διαστάσεις, «τυπώνοντας» διαδοχικά στρώματα του υλικού που επιλέγεται κατά περίπτωση (πλαστικού, μετάλλου κ.ά.). Με την τρισδιάστατη εκτύπωση, μια ιδέα μπορεί να περάσει κατευθείαν από ένα σχέδιο σε ένα ολοκληρωμένο προϊόν, παρακάμπτοντας πολλά ενδιάμεσα στάδια, γεγονός που αναθεωρεί τις παραδοσιακές διαχωριστικές γραμμές μεταξύ του σχεδιαστή, του κατασκευαστή και –γιατί όχι;– του καταναλωτή.

Η έκθεση παρουσιάζει εφαρμογές της τρισδιάστατης εκτύπωσης στους τομείς του design, της αρχιτεκτονικής, της μόδας, της επιστήμης και της τέχνης, αποδεικνύοντας τον ανατρεπτικό χαρακτήρα της, αφού επηρεάζει τόσο μεγάλο αριθμό υπηρεσιών και προϊόντων. Ο designer απελευθερώνεται από τους περιορισμούς της συμβατικής κατασκευής. Οργανικές φόρμες και περίπλοκες συνδέσεις, που μέχρι τώρα ήταν από δύσκολο έως αδύνατον να κατασκευαστούν, τώρα απλώς εκτυπώνονται, όπως το εντυπωσιακά περίπλοκο «Fractal Table II» των Γερμανών WertelOberfell.

Η ομάδα Jazzt Design, που απαρτίζεται από την Αντωνέλλα Νικολοπούλου και τον υπότροφο Αντώνη Κιουρκτσή, με τη σειρά κοσμημάτων «Made on You» δείχνει τη δυνατότητα προσαρμογής του αντικειμένου στον άνθρωπο. Οι δύο σχεδιαστές παίρνουν, με τρισδιάστατη σάρωση, το ψηφιακό αποτύπωμα από ένα μέρος του σώματος και, στη συνέχεια, χρησιμοποιούν τη δομή αυτού του αποτυπώματος για να δημιουργήσουν το κόσμημα. Η λογική αυτή βρίσκει πολλές εφαρμογές, πέρα από τον χώρο του design, στον χώρο της ιατρικής, αφού επιτρέπει τον σχεδιασμό και την παραγωγή ναρθήκων ή και πρόσθετων μελών απόλυτα προσαρμοσμένων στις ανάγκες του κάθε ασθενούς. Οι επιστήμονες όμως δεν σταματούν εδώ, αλλά προχωρούν, τα τελευταία χρόνια, στην «εκτύπωση» τεχνητών οργάνων!

Στο πεδίο της αρχιτεκτονικής, διερευνώνται νέες τεχνικές δόμησης, οι οποίες θα είναι φιλικότερες προς το περιβάλλον, οικονομικότερες και ταχύτερες από τις συμβατικές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το ερευνητικό πρόγραμμα Pylos, που παρουσιάζεται από τον Σοφοκλή Γιαννακόπουλο. Στο πρόγραμμα αυτό, ως πρώτη ύλη για την εκτύπωση δομικών στοιχείων χρησιμοποιείται ένα από τα αρχαιότερα υλικά δόμησης, το

DUSArchitects, 3D printed Canal House. Τρισδιάστατα εκτυπωμένο σπίτι (από την ενότητα «Αρχιτεκτονική» της έκθεσης «3D tóra»).

Από αριστερά, ο Wilhelm Finger, εκ των επιμελητών της έκθεσης η Ελισάβετ Πανταζή, συντονίστρια της έκθεσης η Αφροδίτη Παναγιωτάκου, εκτελεστική υποδιευθύντρια της Στέγης ο πρόεδρος του Ιδρύματος, Αντώνης Παπαδημητρίου ο Guga Filho, σύζυγος του επιμελητή, και ο Νίκος Αθανασόπουλος, Marketing Projects Manager της Στέγης

3D Printing: Εκτυπώνοντας το μέλλον

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΜΠΟΛΗΣ

Foster+partners, Lunar 3D habitation. Τρισδιάστατα εκτυπωμένη κατοικία στη Σελήνη (video still από την ενότητα «Αρχιτεκτονική» της έκθεσης «3D tóra»).

χώμα. Οι σχεδιαστές μόδας είναι σε θέση να δημιουργούν γλυπτικές φόρμες που φοριούνται και γοητεύουν, όπως τα καπέλα της Gabriela Ligenza ή τα παπούτσια της Chau Har Lee.

Η τρισδιάστατη εκτύπωση τίθεται και στην υπηρεσία των καλλιτεχνών, οι οποίοι αποκτούν ένα ιδιαίτερα ευέλικτο εκφραστικό μέσο. Όπως η εμφάνιση της φωτογραφίας, τον 19ο αιώνα, προσανατόλισε τους καλλιτέχνες σε νέους δρόμους έκφρασης, και όπως επίσης η δυνατότητα δόμησης με νέα υλικά, στις αρχές του 20ού, έδωσε ώθηση στην αναζήτηση ουσιαστικών αρχιτεκτονικών αξιών, πολύ περισσότερο τώρα η τρισδιάστατη εκτύπωση έχει όλες τις δυνατότητες να επαναπροσδιορίσει πολλούς τομείς της ανθρώπινης δημιουργίας και παραγωγής. Ταχύτητα, χαμηλό κόστος, ελευθερία σχεδιασμού αλλά και εξατομικευμένος σχεδιασμός και δυνατότητα εξυπηρέτησης βασικών αιτημάτων της εποχής μας, όπως είναι η αειφόρος ανάπτυξη, την καθιστούν μία από τις πιο ενδιαφέρουσες τεχνολογικές εξελίξεις. Παρακολουθούμε την ανάπτυξη και ωρίμανση μιας τεχνολογίας, η οποία, πιθανότατα, θα αλλάξει το πώς και το πού ζούμε. Μήπως και τον τρόπο που σκεφτόμαστε; Αναμένουμε τις εξελίξεις.

(Ο Διονύσης Καμπόλης είναι εικαστικός καλλιτέχνης.)

Gabriela Ligenza, Day Dream. Τρισδιάστατα εκτυπωμένο καπέλο (από την ενότητα «Μόδα» της έκθεσης «3D tóra»).

Patrick Jouin, Solid Series C2 chair. Τρισδιάστατα εκτυπωμένη καρέκλα (από την ενότητα «Design» της έκθεσης «3D tóra»). Φωτογραφία: Thomas Duval

Λεωνίδας Καβάκος: Κάθε συναυλία είναι μια εξερεύνηση χρωμάτων, συναισθημάτων, ονείρων, αλληλεπιδράσεων

ΑΠΟΔΟΣΗ: ΛΗΔΑ ΜΠΟΥΖΑΛΗ

«Ισορροπημένο συνδυασμό πυροτεχνημάτων και λυρισμού» χαρακτήρισε πρόσφατα η εφημερίδα The New York Times τον τρόπο ερμηνείας του κορυφαίου Έλληνα βιολονίστα και υποτρόφου Λεωνίδα Καβάκου. «Καλλιτέχνης της Χρονιάς 2014» σύμφωνα με το βρετανικό περιοδικό Gramophone και υποψήφιος για το βραβείο Grammy στην κατηγορία της «Καλύτερης Ερμηνείας Μουσικής Δωματίου / Μικρού Συνόλου», ο Λεωνίδας Καβάκος εμφανίστηκε στις 22 Νοεμβρίου 2014 στο Κάρνεγκι Χωλ της Νέας Υόρκης, μαζί με την κορυφαία πιανίστα Yuja Wang, ως προσκεκλημένοι του θυγατρικού Ιδρύματος Ωνάση. Ερμήνευσαν σονάτες για βιολί του Brahms, του Schumann και του Respighi, καθώς και την Ιταλική Σουίτα του Stravinsky.

Λίγες ημέρες νωρίτερα, ο Λεωνίδας Καβάκος συμμετείχε σε μια συζήτηση με τον Paul Holdengräber, υπεύθυνο της σειράς συζητήσεων με τίτλο «LIVE from the New York Public Library», στο πλαίσιο του κύκλου «Πορτραίτα» («Portraits»), που διοργανώνει το Πολιτιστικό Κέντρο του θυγατρικού Ιδρύματος Ωνάση. Η συζήτηση, αποσπάσματα της οποίας παρουσιάζονται παρακάτω, είχε ως αφετηρία τον τρόπο με τον οποίο ο καλλιτέχνης επιλέγει κάθε φορά το πρόγραμμα που παρουσιάζει στις συναυλίες του:

– Λ. Κ.: Πώς φαντάζεται κανείς ένα καλό πρόγραμμα, ένα δυνατό πρόγραμμα μιας συναυλίας; Πολλοί και διαφορετικοί παράγοντες παίζουν σημαντικό ρόλο στον σχεδιασμό του προγράμματος ενός κοντσέρτου. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγονται, καταρχάς, η επιθυμία του καλλιτέχνη και, στην περίπτωση που θα παίξει μαζί με κάποιον άλλον καλλιτέχνη, ο συνδυασμός της με την επιθυμία του συνεργάτη του, καθώς και η κατεύθυνση που θέλει να δώσει στο ρεπερτόριο μαζί με τον συγκεκριμένο καλλιτέχνη. Άλλος βασικός παράγοντας είναι το πώς θα δημιουργήσουμε ένα ταξίδι όχι μόνο για όσους βρίσκονται στη σκηνή, αλλά και για τους ανθρώπους που μας τιμούν με την παρουσία τους. Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να δημιουργήσει κανείς εντυπώσεις στο κοινό: μπορεί να σχεδιάσει ένα πρόγραμμα το οποίο θα έχει μεγαλύτερη ή μικρότερη λογική και φυσική αλληλουχία.

– Ρ. Η.: Είναι πολύ ενδιαφέρον το ότι χρησιμοποιείτε τον όρο ταξίδι...

– Λ. Κ.: Πράγματι το βλέπω σαν ένα ταξίδι, γιατί για μένα έχει μεγάλη σημασία αυτή η εξερεύνηση των ήχων, των χρωμάτων, των ονείρων, των συναισθημάτων και της αλληλεπίδρασής τους μέσα στην αίθουσα συναυλιών. Επομένως, η αλληλουχία έχει πολύ μεγάλη σημασία.

– Ρ. Η.: Έχετε αναφερθεί κατά το παρελθόν στο τι σημαίνει για σας το να βυθίζεστε μέσα σε ένα σημαντικό έργο: «Μοιάζει σαν να συναντά κανείς έναν σπουδαίο άνθρωπο, από τον οποίο μπορεί μόνο να κερδίσει πράγματα. Αυτές οι παρτιτούρες αποτελούν πηγή σοφίας και φανταστικής ενέργειας. Όσο περισσότερο δουλεύει κανείς μαζί τους, όσο βαθύτερα βουτά μέσα στο πνεύμα που διαπνέει τις νότες, τόσο καλύτερος γίνεται». Βρίσκω ενδιαφέρουσα αυτή την προσέγγιση, αυτήν τη σχεδόν μελιοριστική έννοια [ΣτΕ: μελιορισμός ή βελτιοδοξία είναι η φιλοσοφική θεωρία που πρεσβεύει ότι ο κόσμος μπορεί να γίνει καλύτερος, να βελτιωθεί, αν ο άνθρωπος το προσπαθήσει] της αυτοβελτίωσης.

– Λ. Κ.: Το πιστεύω 100%. Θεωρώ πως καθένα από αυτά τα μεγάλα έργα που ερμηνεύουμε είναι πολύ ανώτερα από όλους τους μουσικούς μαζί.

– Ρ. Η.: Πώς συμβαίνει αυτό;

– Λ. Κ.: Εάν το ήξερα, θα ήμουν συνθέτης. Αυτό που με εντυπωσιάζει είναι το πόσο διαφορετικός είναι ο τρόπος με τον οποίο βλέπει κανείς τα πράγματα επιστρέφοντας στα έργα έπειτα από ένα χρονικό διάστημα.

Λεωνίδας Καβάκος: Κάθε συναυλία είναι μια εξερεύνηση χρωμάτων, συναισθημάτων, ονείρων, αλληλεπιδράσεων

ΑΠΟΔΟΣΗ: ΛΗΔΑ ΜΠΟΥΖΑΛΗ

– Ρ. Η.: Εννοείτε πως, με την πάροδο του χρόνου και της ηλικίας, επιστρέφοντας στα ίδια έργα, είναι σαν να ξαναδιαβάζει κανείς ένα βιβλίο για δέκατη φορά.

– Λ. Κ.: Απολύτως, γιατί κάθε φορά αναδύονται και νέες πληροφορίες από την παρτιτούρα. Όλοι προσπαθούμε να κάνουμε το καλύτερο δυνατό, κι όμως, αν επιστρέψουμε στο ίδιο έργο, έστω και τρεις μήνες αργότερα, δεν είναι πια το ίδιο κομμάτι. Κάθε φορά αναρωτιέμαι: μα πώς δεν το είδα, αφού ήταν πάντα εκεί; Το να αντιλαμβάνεται κανείς νέα στοιχεία, τα οποία συμβάλλουν σε μια προκαθορισμένη ερμηνεία, σημαίνει ότι είναι ικανός να αμφισβητήσει τον εαυτό του, είναι πρόθυμος να αναθεωρήσει, να επανεκτιμήσει, να αλλάξει. Τελικά, με τον τρόπο αυτόν μπορεί να γίνει καλύτερος άνθρωπος.

– Ρ. Η.: Επομένως, αναφέρεστε σε ένα είδος ταπεινότητας κατά την προσέγγιση του έργου. Το έργο έρχεται πρώτο. Ο καλλιτέχνης, δεύτερος. Νομίζω πως η ελληνική λέξη «ερμηνεία» αποδίδει κάπως αυτή την ιδέα. Βοηθήστε με να καταλάβω τι ακριβώς σημαίνει.

– Λ. Κ.: Η ετυμολογία της λέξης είναι εκπληκτική: από τη μία πλευρά, η έννοια της ερμηνείας είναι καλή, όμως κλείνει μέσα της τον Ερμή, τον αγγελιοφόρο των θεών. Δηλαδή, όταν «ερμηνεύω» κάτι, μεταφέρω το μήνυμα του θεού, που εν προκειμένω είναι ο συνθέτης. Και αυτό είναι σημαντικό γιατί μας φέρνει όλους στο σωστό επίπεδο. Γιατί, ξέρετε –και δεν μου αρέσει καθόλου αυτό αλλά ισχύει–, πολλοί από εμάς είμαστε πιο διάσημοι από ό,τι υπήρξαν οι αντίστοιχοι συνθέτες στην εποχή τους. Στη σκηνή όμως όπου εμφανιζόμαστε δεν παίζουμε τη δική μας μουσική, μεταφέρουμε το μήνυμα κάποιου άλλου, ο οποίος, τις περισσότερες φορές, ήταν μια ιδιοφυΐα, κάποιος που πράγματι αντιλαμβανόταν και συλλάμβανε τη μορφή και τη δομή με τρόπο ικανό να κινητοποιήσει τη φαντασία της υπόλοιπης ανθρωπότητας.

– Ρ. Η.: Ας περάσουμε στο θέμα της διεύθυνσης ορχήστρας. Έχετε τα προαπαιτούμενα και έχετε αναλάβει τον ρόλο του μαέστρου. Θέλω να σας ρωτήσω γιατί, αλλά και τι μάθατε ως σολίστ από τη διεύθυνση.

– Λ. Κ.: Είναι από τα πρώτα πράγματα που θυμάμαι να προσπαθώ να κάνω στην παιδική μου ηλικία, 4-5 ετών, όποτε άκουγα μουσική στο σπίτι.

– Ρ. Η.: Μιλάτε για την εποχή που ο πατέρας σας σάς χάρισε ένα βιολί;

– Λ. Κ.: Ακόμη νωρίτερα. Με συνάρπαζαν οι διαφορετικοί ήχοι που έβγαιναν από την ηχογράφηση. Μιας και οι δύο γονείς μου ήταν μουσικοί –ο πατέρας μου έπαιζε βιολί και η μητέρα μου πιάνο–, τους άκουγα να μελετούν στο σπίτι. Ο ήχος του βιολιού και του πιάνου ήταν πάντα παρόντες. Όμως σε μια ηχογράφηση ορχήστρας υπήρχαν τόσο πολλοί και διαφορετικοί ήχοι, ηχοχρώματα, και μάλιστα ταυτόχρονα. Ήταν συναρπαστικό. Ωστόσο, ξεκίνησα με το βιολί, πράγμα που δεν μετανιώνω, φυσικά, καθόλου. Η διεύθυνση μου ήρθε σχετικά πρόσφατα ως όνειρο, ως επιθυμία ή ανάγκη. Και αυτό, με αφορμή τη συμφωνία του Bruckner – ο οποίος είχε γράψει μόνο ένα έργο για βιολί, ένα κουιντέτο εγχόρδων. Ακούγοντας τη μουσική ένιωσα ότι είναι κάτι που οφείλω να κάνω.

– Ρ. Η.: Ότι είστε αναγκασμένος να διευθύνετε. Γιατί όμως;

– Λ. Κ.: Εάν με τον Mahler βιώνει κανείς την ανάγκη του ανθρώπου να πλησιάσει το Θείο, στα έργα του Bruckner θεωρώ ότι ο άνθρωπος βρίσκεται σε διάλογο μαζί του. Η μουσική του μού προκάλεσε την εντύπωση ότι η αφετηρία βρίσκεται πολύ ψηλά και περιλαμβάνει όλα τα είδη των ανθρώπινων συναισθημάτων. Όμως ο τρόπος με τον οποίο εκφράζονται τα υπερβαίνει. Εκτός από τον μουσικό παράγοντα υπάρχει και ο ψυχολογικός. Παίζοντας ως βιολονίστας με μια ορχήστρα έχεις την πλάτη σου γυρισμένη στην ορχήστρα γιατί πρέπει να είσαι στραμμένος προς το κοινό. Ως μαέστρος έχεις την πλάτη σου στραμμένη στο ακροατήριο και κοιτάζεις την ορχήστρα. Ο ρόλος σου και η όλη πρόκληση δεν είναι απλώς να εξηγήσεις με λόγια τι θέλεις, τι προσδοκάς από τους μουσικούς, αλλά και να τους πείσεις να παραγάγουν αυτό που έχεις στο μυαλό σου, με τρόπο μάλιστα που θα πείσει και το κοινό. Επομένως, εάν στέκεσαι μπροστά σε μια ορχήστρα χωρίς να έχεις σαφή αντίληψη του τι θέλεις, είσαι χαμένος.

Λεωνίδας Καβάκος: Κάθε συναυλία είναι μια εξερεύνηση χρωμάτων, συναισθημάτων, ονείρων, αλληλεπιδράσεων

ΑΠΟΔΟΣΗ: ΛΗΔΑ ΜΠΟΥΖΑΛΗ

– Ρ. Η.: Ενίοτε όμως η ορχήστρα δεν πείθεται...

– Λ. Κ.: Τότε προφανώς υπάρχει σοβαρό πρόβλημα.

– Ρ. Η.: Και τι γίνεται τότε;

– Λ. Κ.: Είναι κάτι που μπορεί να συμβεί. Ένας σημαντικός παράγοντας που θα πρέπει να αναφέρουμε επίσης είναι η χημεία. Μπορεί να συναντηθούν μια σημαντική ορχήστρα και ένας σπουδαίος μαέστρος, αλλά το αποτέλεσμα να είναι καταστροφικό. Μοιάζει με τη χημεία μεταξύ δύο ανθρώπων.

– Ρ. Η.: Μου θυμίζει αυτό που έχετε πει για τη σχέση σας με το βιολί σας, ότι είναι σχεδόν συμβιωτική. Ένα όργανο από ένα απλό κομμάτι ξύλο εάν κατασκευαστεί με έναν συγκεκριμένο τρόπο μπορεί να γίνει ένα ζωντανό –

– Λ. Κ.: Επιτρέψτε μου, δεν θα το έθετα έτσι. Πρώτα-πρώτα, το ξύλο είναι κάτι που έχει ζωή, ένα δέντρο...

– Ρ. Η.: Δεν ήθελα να σας προσβάλω. Εννοώ ένα κομμάτι ξύλο που αποτελεί μια υπόσχεση ευτυχίας.

– Λ. Κ.: Ακριβώς. Τα Στραντιβάριους αποτελούν αξεπέραστα έργα τέχνης, ενός είδους τέχνης η οποία τελειοποιήθηκε μια συγκεκριμένη εποχή και έκτοτε δεν έχει ξεπεραστεί. Φανταστείτε πως σήμερα, με όλα τα τεχνολογικά μέσα που διαθέτουμε, δεν μπορούμε να πετύχουμε τον ίδιο ήχο, ακόμη και αν αντιγράψουμε τα πάντα μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια. Γιατί κρύβουν την ενέργεια και το ταλέντο μιας ιδιοφυΐας, η οποία γεννήθηκε προκειμένου να δημιουργήσει αυτό το όργανο.

– Ρ. Η.: Πότε κατασκευάστηκε το δικό σας βιολί;

– Λ. Κ.: Το 1727, δηλαδή είναι περίπου 300 ετών. Είμαι φοβερά τυχερός και προνομιούχος που μπορώ και έχω αυτό το εκπληκτικό δημιούργημα στα χέρια μου κάθε μέρα, με την υπέροχη ενέργεια, τον απίστευτο ήχο, το εκφραστικό δυναμικό του, το οποίο με φέρνει σε άμεση επαφή με την ιδιοφυΐα που το κατασκεύασε. Μελετώ, παίζω, ταξιδεύω μαζί του.

– Ρ. Η.: Στην εποχή μας νομίζουμε ότι έχουμε τα μέσα για να βελτιώσουμε τα πάντα, όμως αυτό, ένα βιολί Στραντιβάριους, δεν μπορούμε να το τελειοποιήσουμε.

– Λ. Κ.: Αυτό που κρατάει ζωντανό το Σύμπαν είναι η μνήμη. Χωρίς μνήμη έχουμε απλώς μια ευθεία γραμμή που κανείς δεν ξέρει πού φθάνει. Η μνήμη δημιουργεί κύκλο. Η εποχή μας είναι εκπληκτική γιατί για πρώτη φορά στην ιστορία έχουμε αυτήν τη μοναδική πρόσβαση σε πληροφορίες.

– Ρ. Η.: Όμως η έννοια της μνήμης που έχουμε είναι αμφισβητήσιμη. Είναι μια μνήμη «προσθετική», εξωτερική. Δεν χρειάζεται να θυμόμαστε γιατί μπορεί να το κάνει αυτό για μας ένα μηχάνημα.

– Λ. Κ.: Αυτό είναι αλήθεια. Ήθελα όμως να πω ότι, με τέτοια πρόσβαση στη γνώση, η ανθρωπότητα συμπεριφέρεται με τον πιο ανόητο τρόπο. Μοιάζουμε με δέντρο που προσπαθεί να ξεριζωθεί. Αυτό είναι αδύνατον.

Βλ. επίσης ΑΩ 65

Κομμάτια ελληνικής ιστορίας. Με αφορμή δύο τιμητικές διακρίσεις του Παύλου Ι. Ιωαννίδη

Επίτιμο μέλος της ανακήρυξε η Λέσχη Αρχιπλοιάρχων τον Παύλο Ι. Ιωαννίδη, επίτιμο Αντιπρόεδρο του Ιδρύματος Ωνάση, για την «ανεκτίμητη προσφορά του στην πατρίδα, την ελληνική ναυτιλία και το κοινωνικό σύνολο». Η τελετή απονομής πραγματοποιήθηκε στις 6 Νοεμβρίου 2014 στην αίθουσα εκδηλώσεων της Λέσχης στον Πειραιά.

Αντιστοίχως, λίγες ημέρες αργότερα, στις 10 Νοεμβρίου 2014, στο πλαίσιο εκδήλωσης η οποία διοργανώθηκε στη Στρατιωτική Λέσχη Αθηνών, ο Πανελλήνιος Σύνδεσμος Βετεράνων Αεροπόρων απένειμε στον Παύλο Ι. Ιωαννίδη τον τίτλο του επίτιμου μέλους του. Η δεύτερη αυτή βράβευση έδωσε την ευκαιρία στον Παύλο Ιωαννίδη, βετεράνο αεροπόρο της ΕΒΑ και κυβερνήτη της Ολυμπιακής Αεροπορίας επί 37 χρόνια, να ανακαλέσει στη μνήμη του, με ιδιαίτερα παραστατικό τρόπο, κομμάτια της εποχής του πολέμου, τον οποίο βίωσε ενεργά, καθώς και να τα μοιραστεί με το κοινό που τίμησε με την παρουσία του την εκδήλωση. Ακολουθούν τα κύρια σημεία της συναρπαστικής αντιφώνησής του.

Ο Παύλος Ιωαννίδης με τον Αριστοτέλη Ωνάση

Από μικρό παιδί είχα πάθος με τη θάλασσα. Το όνειρό μου ήταν να υπηρετήσω την πατρίδα μου ως αξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού. Ήταν Κατοχή, το όνειρό μου για τη Σχολή Δοκίμων έπρεπε να περιμένει. Άγνωστο μέχρι πότε! Δεν μπορούσα να κάθομαι κάθε μέρα άπραγος. Ήθελα να κάνω κάτι, ζητούσα μία διέξοδο. Τελικά εργάσθηκα ως καταμετρητής στην Τράπεζα της Ελλάδος από τον Δεκέμβριο του 1941. Δουλειά μονότονη αλλά τουλάχιστον έκανα κάτι. Όλη την ημέρα εργασία στα υπόγεια πίσω από τα κάγκελα, λες και ήμασταν στη φυλακή, και μετά, βγαίνοντας έξω, να βλέπεις και τους κατακτητές. Αισθανόμουν τόσο άσχημα, ώστε αποφάσισα ότι δεν ήταν καιρός ούτε για δουλειά ούτε για σπουδές, αλλά καιρός μόνο για αντίσταση. Έπρεπε να κάνω κι εγώ κάτι για την πατρίδα μου.

Κατά τη διάρκεια της Κατοχής συμμετείχα στην Αντίσταση – από τον Ιανουάριο του 1943, κατ' αρχήν με την ομάδα του Νικηφόρου του ΕΑΜ/ΕΛΑΣ και εν συνεχεία με τη Force 133, μία Συμμαχική Μονάδα που δρούσε στα βουνά της κατεχομένης Ελλάδας. Η πρώτη ομάδα των Βρετανών αλεξιπτωτιστών της Force 133 έπεσε στον ορεινό όγκο της Γκιώνας στις 30 Οκτωβρίου 1942, και η δεύτερη τις πρώτες μέρες του Νοεμβρίου, με πανσέληνο, σε περιοχή των ανταρτών του ΕΛΑΣ, όπου βρισκόταν και ο Άρης Βελουχιώτης. Ο Άρης τούς διευκόλυνε μεν να προωθηθούν και να συναντήσουν τους συντρόφους τους, αλλά αρνήθηκε να συμμετάσχει στην εκπλήρωση της αποστολής τους, που ήταν η ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου, προκειμένου να διακοπεί μία από τις κύριες γραμμές ανεφοδιασμού της στρατιάς του Rommel. Αρχηγός της αποστολής ήταν ο συνταγματάρχης Eddy Myers, μαζί με τον ταγματάρχη Chris Woodhouse.

30 Ιουλίου 1956: Ο Αριστοτέλης Ωνάσης και ο Γεώργιος Ράλλης υπογράφουν τη σύμβαση εκμετάλλευσης των Ελληνικών Αεροπορικών Συγκοινωνιών. (Αρχείο Ιδρύματος Ωνάση)

Ο Ναπολέων Ζέρβας με τους αντάρτες του ΕΔΕΣ ήταν 160 χλμ δυτικά στην Ήπειρο. Έπειτα από μερικές ημέρες, ο Woodhouse κατάφερε και ήρθε σε επαφή με τον Ζέρβα, ο οποίος προωθήθηκε αμέσως με ομάδα ανταρτών του στην περιοχή του Γοργοποτάμου. Μόλις ο Άρης αντιλήφθηκε την κίνηση του Ζέρβα άλλαξε γνώμη και αποφάσισε να λάβει μέρος και αυτός, ώστε να μην καρπωθεί όλη τη δόξα της επιτυχίας ο Ζέρβας. Τελικά, συναντήθηκαν όλοι μαζί στο Μαύρο Λιθάρι. Η επιχείρηση ορίστηκε για τα μεσάνυχτα της 25ης Νοεμβρίου, με αποτέλεσμα την ανατίναξη της γέφυρας.

Επτά μήνες αργότερα, τον Ιούνιο του 1943, το Συμμαχικό Στρατηγείο αποφάσισε και την ανατίναξη της γέφυρας του Ασωπού. Ο Άρης αρνήθηκε να συμπράξει, όντας βέβαιος ότι η μετακίνηση των ανταρτών τόσο του Ζέρβα όσο και των άλλων δύο αντιστασιακών ομάδων, του Σαράφη και του Ψαρού, ήταν αδύνατη λόγω της εχθρικής στάσης του ΕΛΑΣ, που εξαπέλυε επιθέσεις εναντίον τους. Τελικά, τη γέφυρα την ανατίναξε ο Νεοζηλανδός λοχαγός Don Stott, επικεφαλής πέντε Βρετανών καταδρομέων. Η ανατίναξη αυτή, ενώ ήταν της αυτής στρατηγικής σημασίας με αυτήν του Γοργοποτάμου, παραμένει όμως σχεδόν άγνωστη ακόμη και σήμερα.

Στο διάστημα αυτό είχα ένα μεγάλο πλεονέκτημα και ένα τρομερό μειονέκτημα. Πλεονέκτημα, το γερμανικό πιστοποιητικό γεννήσεώς μου, το οποίο είχα πάντοτε μαζί μου, καθώς και το ότι μιλούσα γερμανικά. Μειονέκτημα, το ύψος μου: 1.93. Δεν μπορούσα να περάσω από πουθενά απαρατήρητος.

Εκτέλεσα διάφορες αποστολές της Force 133 μαζί με άλλους αλλά και μόνος μου. Η τελευταία αποστολή στην οποία συμμετείχα ήταν η διάσωση του φράγματος του Μαραθώνα, το οποίο είχαν υπονομεύσει οι Γερμανοί με σκοπό να το ανατινάξουν κατά την αποχώρησή τους από το Λεκανοπέδιο της Αττικής. Στις αρχές Φεβρουαρίου 1944, οι λοχαγοί MacIntyre και Bob Morton μού ανέθεσαν να επιλέξω μια τοποθεσία κατάλληλη για την εγκατάσταση ενός σταθμού με σκοπό τη διάσωση του φράγματος. Πράγματι, με τη βοήθεια ενός συνδέσμου μας, εντόπισα δύο σπηλιές σε μια ρεματιά, σε απόσταση μίας ώρας ΒΔ από τα Κιούρκα. Η εγκατάστασή μας στον νέο σταθμό πραγματοποιήθηκε στο τέλος Φεβρουαρίου έπειτα από μια περιπετειώδη διαδρομή από τον σταθμό μας στον Ελικώνα. Επικεφαλής της επιχείρησης αυτής ήταν ο Άγγλος συνταγματάρχης Rufus Sheppard, τον οποίο έφερα από τον Ελικώνα στην Αθήνα. Αρχίσαμε αμέσως τη μελέτη της περιοχής για να εξακριβώσουμε τον πιο κατάλληλο τρόπο προσέγγισης του φράγματος.

Ιανουάριος 1944, στον σταθμό του Ελικώνα. Δεξιά, ο Παύλος Ιωαννίδης και, δίπλα του, ο λοχαγός Νίνος Ταμβακάς.

Κομμάτια ελληνικής ιστορίας. Με αφορμή δύο τιμητικές διακρίσεις του Παύλου Ι. Ιωαννίδη

Προς το τέλος Μαΐου του 1944, ελήφθη ένα σήμα του Συμμαχικού Στρατηγείου προς τους λοχαγούς MacIntyre και Bob Morton, να φύγουμε από την Ελλάδα μαζί με τον Βασίλη Ρεμούνδο και μέσω Τουρκίας να παρουσιαστούμε στο Αρχηγείο του Καΐρου. Όταν ρώτησα τους δύο Άγγλους τι θα γινόταν με το φράγμα του Μαραθώνα, δεν μου απάντησαν. Απλώς μου ανέθεσαν να οργανώσω τη διαφυγή μας από την Ελλάδα.

Το ερώτημα αυτό παρέμενε στο μυαλό μου αναπάντητο. Το πώς σώθηκε το φράγμα το έμαθα ύστερα από 62 χρόνια. Ιστορία άγνωστη, αλλά πολύ ενδιαφέρουσα. Τον Οκτώβριο του 2006, είχα την τύχη και τη χαρά να συναντήσω έναν αγαπητό φίλο και συμπολεμιστή μου της Force 133, ο οποίος μου αποκάλυψε τα ακόλουθα.

Πρέπει να ήταν την πρώτη εβδομάδα του Ιουνίου του 1944, όταν ο MacIntyre του ζήτησε να συνοδεύσει τον Sheppard μέχρι το κτήριο του Μετοχικού Ταμείου Στρατού, προκειμένου να συναντήσει έναν ανώτατο Γερμανό αξιωματικό. Πράγματι, η συνάντηση εκείνη κατέληξε σε μια συμφωνία για την αφαίρεση των εκρηκτικών με αντάλλαγμα την αναίμακτη αποχώρηση των Γερμανών από το λεκανοπέδιο της Αττικής. Έπειτα από μερικές μέρες, η αφαίρεση των εκρηκτικών επιβεβαιώθηκε από τον Έλληνα λοχαγό Νίνο Ταμβακά.

Τώρα θα με ρωτήσετε πώς επιτεύχθηκε αυτή η σημαντική συνάντηση, που είχε ως αποτέλεσμα τη διάσωση του φράγματος. Ο λοχαγός MacIntyre είχε γνωριστεί στην Κατοχή με τη Νίκη Ράλλη, κόρη του τότε πρωθυπουργού Ιωάννη Ράλλη, με την οποία και παντρεύτηκε μετά την απελευθέρωση. Παρ' όλο που αυτό ουδέποτε επιβεβαιώθηκε, πιστεύω απόλυτα ότι η συνάντηση αυτή ορίστηκε μέσω της Νίκης Ράλλη και του τότε πρωθυπουργού πατέρα της, γεγονός αληθοφανές, λόγω αυτών των συγκεκριμένων διασυνδέσεων.

Δεν θέλω να σας κουράσω με άλλες λεπτομέρειες, εκτός από μία απίστευτη και όμως αληθινή, η οποία χάραξε οριστικά την υπόλοιπη πορεία της ζωής μου. Στις 14 Ιουνίου του 1944, παραμονή της αναχώρησης για το Συμμαχικό Στρατηγείο του Καΐρου, ξεκινήσαμε από τον σταθμό μας στα Κιούρκα οι τέσσερίς μας και επιβιβαστήκαμε σε ένα φορτηγό που είχε προορισμό την Αθήνα. Επρόκειτο να διανυκτερεύσουμε σε ένα σπίτι στη Νέα Ερυθραία. Φθάνοντας στο ύψος της Εκάλης, μας σταμάτησε ένα γερμανικό φυλάκιο, και ένας αξιωματικός ανέβηκε στο φορτηγό να ελέγξει το φορτίο και τους 15 περίπου επιβάτες. Μας κοίταξε όλους προσεκτικά και επέλεξε τρεις, τους δύο Άγγλους και εμένα, και μας διέταξε να κατέβουμε. Δεν μπορούσαμε να το πιστέψουμε. Τυχαίο ή προδοσία; Πρόλαβα να πω στον Βασίλη να μας περιμένει μέχρι την επομένη το πρωί στη διασταύρωση της Νέας Ερυθραίας, αλλιώς να φύγει σύμφωνα με το πρόγραμμα. Μας πήγανε σ' ένα χωράφι, όπου ήταν και άλλοι, για να βοηθήσουμε στην περίφραξή του. Τελικά, μας άφησαν όλους αργά το απόγευμα. Καταλαβαίνετε τη χαρά μας όταν συναντήσαμε τον Βασίλη, που ήταν και ο μόνος που ήξερε το σπίτι όπου θα διανυκτερεύαμε.

Το πρωί της επομένης, της 15ης Ιουνίου, η νοικοκυρά μάς ετοίμασε καφέ, ένα μαύρο ζουμί αγνώστου προελεύσεως, μόνο καφές δεν ήταν. Στη συνέχεια, αναποδογύρισε τα φλιτζάνια του Mac και του Bob, και τους είπε με μεγάλη σοβαρότητα το μέλλον τους! Μετά, σε τόνο διαταγής, μου ζήτησε δύο φορές να της δώσω το δικό μου φλιτζάνι διότι δεν έδειχνα ενδιαφέρον να ακούσω τα μελλούμενά μου. Το πήρε, το αναποδογύρισε, το έστριψε αριστερά-δεξιά και, με σοβαρό ύφος και έντονη φωνή, μου είπε :

– «Εσύ είσαι αεροπόρος».

Τη διαβεβαίωσα επανειλημμένα ότι δεν ήμουν. Το ίδιο, πεισματικά, έκανε κι εκείνη. Τελικώς θύμωσε και εκνευρισμένη μου φώναξε :

– «Κι αν δεν είσαι, θα γίνεις».

Τα μεσάνυχτα, μας πήρε από την Ανάβυσσο ο καπετάν-Μάνθος με ένα μικρό καΐκι με προορισμό το Τσεσμέ της Τουρκίας. Και η διαδρομή αυτή δεν ήταν άμοιρη εκπλήξεων. Περνώντας το στενό Άνδρου-Τήνου μάς σταμάτησε ένα γερμανικό περιπολικό για έλεγχο. Ακόμη μία φορά μάς βοήθησε το γερμανικό πιστοποιητικό γεννήσεώς μου. Δύο μίλια πριν από τις τουρκικές ακτές, η μηχανή σταμάτησε λόγω έλλειψης καυσίμων και συνεχίσαμε με τα κουπιά.

Από τη στιγμή που φθάσαμε στην ακτή, η συμπεριφορά του Mac και του Bob ήταν αχαρακτήριστη. Μας παράτησαν και έφυγαν! Καταφέραμε να έρθουμε σε επαφή με το Αγγλικό Προξενείο της Σμύρνης και, τελικά, μας προώθησαν στο Χαλέπι της Συρίας με τρένο και εν συνεχεία με στρατιωτικό αυτοκίνητο. Διανυκτερεύσαμε στη Χάιφα και φθάσαμε στο Κάιρο περίπου μία εβδομάδα μετά την άφιξή μας στην Τουρκία.

Την εποχή εκείνη, η Σχολή Δοκίμων λειτουργούσε στην Αλεξάνδρεια και, παρά τις προσπάθειες του οικογενειακού φίλου Ναυάρχου Μαλάμου, δεν κατέστη δυνατόν να με δεχθούν λόγω εποχής. Αυτήν τη φορά το παιδικό μου όνειρο έσβησε οριστικά. Βλέποντας τη μεγάλη απογοήτευσή μου, ένας παρευρισκόμενος φίλος του Ναυάρχου με ρώτησε εάν θέλω να πάω στην Αεροπορία. Η αντίδρασή μου ήταν άμεση και αυθόρμητη δεδομένου ότι ουδέποτε είχε περάσει από το μυαλό μου, έστω και φευγαλέα, τέτοια σκέψη.

17 Ιουνίου 1944: Ο Παύλος Ιωαννίδης με τον Βασίλη Ρεμούνδο στα Άσπρα Χώματα, στο Τσεσμέ της Τουρκίας. Πίσω τους διακρίνονται Τούρκοι στρατιώτες.

Ιούνιος 1945: Στο Σόλσμπερι της Ροδεσίας πριν από μια πτήση με Harvard Mark 2

24 Απριλίου 1960: Η άφιξη του πρώτου Comet 4B στην Αθήνα. Ο Παύλος Ιωαννίδης με τον συγκυβερνήτη Κώστα Ανταχόπουλο

Κομμάτια ελληνικής ιστορίας. Με αφορμή δύο τιμητικές διακρίσεις του Παύλου Ι. Ιωαννίδη

– «Να κάνω τι;» του είπα.

– «Να γίνεις αεροπόρος», μου απάντησε. Αιφνιδιάστηκα τόσο πολύ, ώστε δεν του απάντησα.

– «Σκέψου το», μου είπε, «και αν το αποφασίσεις πέρασε από το γραφείο μου». Ρώτησα τον Ναύαρχο ποιος ήταν ο κύριος.

– «Ήταν ο Υπουργός Αεροπορίας Πέτρος Ράλλης».

Έπειτα από μερικές ημέρες, πήγα στο γραφείο του και τελικά δέχτηκα την πρότασή του. Έτσι, βρέθηκα στις 12 Οκτωβρίου του 1944 στο Εκπαιδευτικό Κέντρο της Αγγλικής Αεροπορίας στη Ροδεσία, όπου ολοκλήρωσα την εκπαίδευσή μου ως χειριστής καταδιωκτικών τον Οκτώβριο του 1945.

Θα ήθελα πολύ να μπορούσα, τότε, να πληροφορήσω τη νοικοκυρά της Νέας Ερυθραίας, που είχε το θάρρος να μας φιλοξενήσει εκείνο το βράδυ, ότι ο «χρησμός» της εκπληρώθηκε στο ακέραιο, γεγονός πράγματι απίστευτο. Η φράση αυτή, «Κι αν δεν είσαι, θα γίνεις», έγινε ο τίτλος της βιογραφίας μου, δεδομένου ότι όλη η μετέπειτα διαδρομή της ζωής μου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το ότι έγινα αεροπόρος.

Αγάπησα την Αεροπορία με το ίδιο πάθος που είχα αγαπήσει τη θάλασσα, και ευτύχησα να αφιερώσω σε αυτήν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου.

Με τον Αριστοτέλη Ωνάση, τον θρυλικό Έλληνα, είχα την τύχη να συνεργασθώ επί 17 χρόνια. Το κύριο χαρακτηριστικό του ήταν το θάρρος. Θάρρος στις επιχειρηματικές, προσωπικές και κοινωνικές του επιδιώξεις. Οραματιστής, με ισχυρή διαίσθηση, απλός και καταδεκτικός άνθρωπος, ο οποίος, αδιαφόρως του μορφωτικού, κοινωνικού, οικονομικού επιπέδου, θρησκεύματος και χρώματος του συνομιλητή του, τον έκανε να αισθάνεται απολύτως άνετα μαζί του από την πρώτη στιγμή. Με μία λέξη, ήταν χαρισματικός. Την Ολυμπιακή την καμάρωνε. Ήταν το επίτευγμά του. Ήθελε ο επιβάτης να είναι και να αισθάνεται ασφαλής και άνετος. Η οικονομία ερχόταν τελευταία. Απαιτούσε όλο το πλήρωμα και το προσωπικό εξυπηρέτησης επιβατών να αποπνέει το άρωμα της ελληνικής φιλοξενίας.

Παρά την παντελή έλλειψη κατανόησης εκ μέρους της πολιτείας και τη συχνά απαράδεκτη συμπεριφορά του συνδικαλιστικού Σωματείου των χειριστών, ευτύχησε να δει τα φτερά της ΟΑ να πετούν στις 5 Ηπείρους και την εταιρεία να κερδίζει την εκτίμηση των επιβατών και τον σεβασμό των ανταγωνιστών της. Έκανε όλους τους Έλληνες, και ειδικότερα τους Έλληνες της διασποράς, υπερήφανους για την καταγωγή τους.

Ο Αριστοτέλης Ωνάσης είχε ανθρωπιά. Όταν έχασε τον Αλέξανδρο, πρόωρα και τόσο άδικα, αποφάσισε να αποδώσει τα μισά από όσα κέρδισε στη ζωή του στο κοινωνικό σύνολο, τιμώντας συγχρόνως και τον γιο του, καθώς έδωσε το όνομά του στο Ίδρυμα που συστάθηκε βάσει της διαθήκης του. Μετά τον θάνατό του, στις 15 Μαρτίου 1975, η σύσταση του Ιδρύματος «Αλέξανδρος Σ. Ωνάσης» παρουσίασε πάρα πολλές δυσκολίες λόγω των σοβαρών αντιρρήσεων της κόρης του Χριστίνας για την εφαρμογή όλων των όρων της διαθήκης του. Ήταν μια πολύ δύσκολη περίοδος.

Η μεγάλη και συνεχής προσφορά του Ιδρύματος είναι γνωστή στους τομείς της υγείας, της παιδείας, του πολιτισμού, της προστασίας του περιβάλλοντος και της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Όταν κάποτε ο Αριστοτέλης Ωνάσης ερωτήθηκε από τον νομικό του σύμβουλο και στενό του συνεργάτη Στέλιο Παπαδημητρίου, «Για εσάς, τι θέλετε να κάνουμε;», απάντησε: «Να κρατήσετε ζωντανή την επιχείρησή μου, εγώ είμαι η επιχείρηση». Αυτό κάνουμε επί 40 χρόνια μετά τον θάνατό του και, μαζί με την επιχείρησή του και την κοινωφελή προσφορά του Ιδρύματος, κρατάμε το όνομα και τον μύθο του Αριστοτέλη Ωνάση να λάμπει ζωντανό, όπως το ήθελε.

4 Απριλίου 2011: Η πριγκίπισσα Άννα επιδίδει στον Παύλο Ιωαννίδη το Βραβείο Lifetime Achievement του διεθνούς οργανισμού Seatrade

Η ζωή ανάμεσα στα κτήρια

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΘΑΝΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ

Jan Gehl, Η ζωή ανάμεσα στα κτήρια. Χρησιμοποιώντας το δημόσιο χώρο, μτφρ.-επιμ. Γ. Κατσαβουνίδου, Π. Ταράνη (Πρόλογος: Π. Τουρνικιώτης), Βόλος: Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Θεσσαλίας, 2013. 220 σελ. ISBN 978-9609439237

Ο Jan Gehl είναι ένας μάχιμος πολεοδόμος, γνωστός σε όλον τον κόσμο, πολύ νέος στο μυαλό και εξαιρετικά ανατρεπτικός στις προτάσεις του για έναν κόσμο που, κατά τα φαινόμενα, διάλεξε λάθος δρόμο. Λέει το αυτονόητο όπου και να βρεθεί, καθώς παντού τα προβλήματα είναι τα ίδια. Το κακό παράδειγμα το έδωσε ο ανεπτυγμένος κόσμος, με μπροστάρη το αυτοκίνητο, γιατί τα χρήματα ήταν εκεί. Μέσα σε έναν αιώνα, τον 20ό, ξαναφτιάχτηκαν οι πόλεις από την αρχή, σε πολλαπλάσιο μέγεθος, υποτιμώντας το παρελθόν τους, την αρχιτεκτονική, την πολεοδομία, τις κλίμακες και κυρίως τον τρόπο ζωής. Τώρα ο αναπτυσσόμενος κόσμος επαναλαμβάνει τα λάθη του ανεπτυγμένου και διεκδικεί το δικαίωμα να καταναλώσει και αυτός ανάλογα μεγέθη, αδιαφορώντας για το γεγονός ότι οι αντοχές του πλανήτη έχουν πλέον εξαντληθεί.

Ο τρόπος ζωής στην πόλη είναι το θέμα του Gehl· εκεί εστιάζει. Δεν τον ενδιαφέρει τι γίνεται πίσω από τις κλειστές πόρτες, μέσα στα κτήρια, αλλά τι γίνεται στον δρόμο, εκεί όπου είσαι ανοικτός στη συνάντηση, στη γνωριμία, εκεί όπου είσαι μαζί με τους άλλους, συμμετέχεις σε αυτά που γίνονται, βλέπεις, παίρνεις βαθιές ανάσες, ακούς, μυρίζεις, πιάνεις τον σφυγμό της πόλης. Στον δρόμο επίσης πληροφορείσαι, εκπαιδεύεσαι, μαθαίνεις. Πριν από την εφημερίδα και την τηλεόραση, τον ρόλο αυτών των μέσων τον είχε ο δρόμος, στο πεζοδρόμιο της γειτονιάς βγαίναν οι καρέκλες, εκεί έπαιζαν τα παιδιά, εκεί εκδηλωνόταν η ζωντάνια της πόλης. Σήμερα η πληροφόρηση και η επικοινωνία γίνονται μέσω του υπολογιστή, και από τα εκατομμύρια τετραγωνικά της πόλης αυτό που μας κερδίζει και μας κρατά είναι το ένα τέταρτο του τετραγωνικού που καλύπτουν ο υπολογιστής και η θέση μας μπροστά του.

Έχει τεράστιες επιπτώσεις αυτή η εξέλιξη στην κοινωνία της ψηφιακής πόλης: δεν έχει ανάγκη τον δρόμο και τον παραδίδει στο αυτοκίνητο. Το αυτοκίνητο αποδεικνύεται ένα σαράκι που κατατρώει τον δημόσιο χώρο. Τον καλύπτει, τον ρυπαίνει, τον παραμορφώνει και τον καθιστά ακατάλληλο και εχθρικό για να σταθείς πάνω του. Μπορεί τα πράγματα να ακολούθησαν και την αντίστροφη φορά. Μπορεί το αυτοκίνητο να μας έδιωξε από τον δρόμο, και οι νέες τεχνολογίες να κάλυψαν εύκολα το κενό. Το σημαντικό είναι ότι, με αυτόν τον τρόπο, χάθηκε η αξία της πόλης. Τα smartphones, τα tablets, όπου και αν βρίσκονται, διαδραματίζουν τον ίδιο ρόλο. Έτσι, τα προάστια υποκατέστησαν την πόλη, απομόνωσαν τους κατοίκους, τους απομάκρυναν από τα ιστορικά κέντρα, εκεί όπου συγκεντρώνεται η ζωή.

Περπατήσαμε με τον Jan Gehl στις γειτονιές της Αθήνας, στην οποία ο Δανός πολεοδόμος βρέθηκε προσκεκλημένος από την ΜΚΟ Cities for Cycling και την πρεσβεία της Δανίας. Ο Gehl, κατά την επίσκεψή του, έδωσε δύο ομιλίες και έλαβε μέρος σε συζητήσεις στρογγυλής τραπέζης στις οποίες συμμετείχαν και οι Δήμαρχοι της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Στάθηκε αμήχανος μπροστά σε μια κατάσταση πολύ διαφορετική από αυτές που συνήθως καταγγέλλει, αλλά εξίσου προβληματική. Κατά κανόνα, τα βέλη του σημαδεύουν τους σχεδιασμούς της μοντέρνας πολεοδομίας, τους απρόσωπους, ακανείς ανοικτούς χώρους, τις μεγάλες αποστάσεις ανάμεσα σε κτηριακούς όγκους που σε συνθλίβουν, τις αραιές πυκνότητες. Ο Gehl υποστηρίζει ότι αυτά τα χαρακτηριστικά παράγουν και μια, κατ' αναλογίαν, μη συνεκτική κοινωνία. Η γεωγραφία της ελληνικής πόλης χαρακτηρίζεται, αντιθέτως, από υψηλές πυκνότητες που, ενώ αποτελούν προϋπόθεση ανάπτυξης έντονης κοινωνικότητας, οδηγούν σε αποτελέσματα επίσης τραγικά. Πράγματι, στην Ελλάδα, κάνοντας ότι δεν καταλαβαίνουμε τι είδους πόλεις φτιάξαμε, επιμένουμε να κυκλοφορούμε με αυτοκίνητα σε στενούς δρόμους που δεν τα χωράνε. Για να το πετύχουμε μάλιστα αυτό, στενέψαμε πεζοδρόμια, εκτοπίσαμε πεζούς και ποδηλάτες, αρνηθήκαμε να δώσουμε στη δημόσια συγκοινωνία τον χώρο και την προτεραι-

Η ζωή ανάμεσα στα κτήρια

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΘΑΝΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ

ότητα που της ανήκουν. Στον δρόμο είμαστε κοντά ο ένας στον άλλο, όμως αυτό που κυρίως μας απασχολεί είναι να απομακρυνθούμε το συντομότερο, γιατί όλα γύρω μας είναι δυσάρεστα και απειλητικά.

«Βγείτε στον δρόμο». Ζήστε την πόλη σύμφωνα με τις πραγματικές σας ανάγκες και επιθυμίες. Ζήστε τη με το σώμα σας. Αυτό επαναλαμβάνει σταθερά με το έργο του ο Jan Gehl. Ωστόσο, σπανίζουν στην ελληνική πόλη οι δρόμοι για να σταθείς. Το ίδιο συμβαίνει και στην αμερικανική και σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις, για άλλους όμως λόγους: εκεί, το ανθρώπινο σώμα αποπροσανατολίζεται, χάνεται στις μεγάλες κλίμακες των ανοικτών χώρων. Με το βιβλίο του, ο Gehl προτείνει λύσεις διορθωτικές των πόλεων που φτιάξαμε, έτσι ώστε να ερεθίζουν και να εμπνέουν τις αισθήσεις του σώματος, να σε ενθαρρύνουν να γνωριστείς με τον διπλανό σου.

Τα βάζει ο Gehl με την Αναγέννηση. Διότι η Αναγέννηση υποκατέστησε τους έστω και μεταφυσικούς μύθους, το παραμύθι και το κοινωνικό συμπαγές με τον ορθολογισμό της ευθείας και του τετραγώνου. Η Αναγέννηση από το ανθρώπινο σώμα κράτησε το μυαλό και από τις αισθήσεις μόνο την όραση. Σχεδίασε τα κτήρια μόνο για να τα βλέπεις. Το ίδιο έκανε και με τους ανοικτούς χώρους γύρω από τα κτήρια. Ο άνθρωπος-θεατής, η πόλη-θέαμα, η κοινωνία του θεάματος, την οποία ανέλυσε τόσο διεξοδικά ο Debord, σηματοδοτούν το τέλος της ολοκληρωμένης βίωσης της πόλης.

Ο Gehl προτείνει και αυτός, σε ευθεία γραμμή με τις προτάσεις της σύγχρονης πολεοδομίας, την ανάγκη αναδιάταξης των χρήσεων γης, έτσι ώστε η κατοικία και η εργασία να βρίσκονται πιο κοντά, οι μικρές δραστηριότητες να είναι παντού διάχυτες, οι αποστάσεις των μετακινήσεων να είναι μικρές, το περπάτημα και το ποδήλατο να αναγνωρίζονται ως οι προσφορότεροι τρόποι για την προσπέλαση της πόλης.

Η καθ' ύψος ανάπτυξη των πόλεων απομάκρυνε τον κάτοικο από τον δρόμο. Ο δρόμος πρέπει να γίνει πολύ ελκυστικός για να πείσει τον κάτοικο να επιστρέψει. Όσο λιγότερα αυτοκίνητα κυκλοφορούν στην πόλη, τόσο πιο εύκολα θα βγουν έξω τα παιδιά, οι ηλικιωμένοι και τα άτομα με αναπηρίες, θα κυκλοφορήσουν οι πεζοί και οι ποδηλάτες, και θα γίνει θεμέλιο των μετακινήσεων η δημόσια συγκοινωνία· τόσο πιο εύκολα, επίσης, θα αναδυθούν πραγματικοί δημόσιοι χώροι, ικανοί να αποκαταστήσουν μια κοινωνικότητα τραυματισμένη και να σφυρηλατήσουν συντροφικότητες που σήμερα είναι τόσο αναγκαίες για τις απαραίτητες συναινέσεις σε διαφορετικές στάσεις ζωής, ώστε να αντιμετωπιστούν τα σοβαρά προβλήματα του αστικού περιβάλλοντος και του πλανήτη.

Το βιβλίο του Jan Gehl είναι αισιόδοξο και νεανικό. Τοποθετείται στην πρώτη γραμμή του αγώνα για μια διαφορετική πόλη, μια πόλη στην οποία προτεραιότητα θα έχουν τα αισθήματα.

(Ο Θάνος Βλαστός είναι καθηγητής ΕΜΠ, συγκοινωνιολόγος-πολεοδόμος.)

Οι φωτογραφίες είναι του συγγραφέα.

Η ζωή ανάμεσα στα κτήρια

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΘΑΝΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ

Ο Γλάρος

ΓΡΑΦΕΙ Η ΙΩΑΝΝΑ Ν. ΚΟΝΔΥΛΗ

Άντον Τσέχωφ, Ο Γλάρος, μτφρ. Χαρά Σύρου, επίμετρο: Θανάσης Τριαρίδης, Αθήνα: Κάπα Εκδοτική, 2014, 123 σελ. ISBN: 978-6188145160

Ο Γλάρος είναι, κατά την γνώμη μας, το σημαντικότερο έργο του Άντον Τσέχωφ, παρότι δεν ανήκει στην περιώνυμη τριλογία: Τρεις αδελφές, Ο θείος Βάνιας, Βυσσινόκηπος. Περιγράφει τα πάθη, τις ελπίδες, τις απογοητεύσεις όχι ενός μόνο, του κεντρικού ήρωα, αλλά μιας ομάδας ανθρώπων «κολλημένων» πραγματικά ή ψυχολογικά δίπλα σε μια μικρή λίμνη. Ανεδαφικές φιλοδοξίες και σκληρές διαψεύσεις αλληλοσυγκρούονται υπό το φως ενός κοινού στον Τσέχωφ μοτίβου, της μετεγκατάστασης στην πολύβουη Μόσχα των ευκαιριών και της αλλοτρίωσης.

Από τις αρχές Νοεμβρίου έχει ανέβει στο θέατρο Θησείο ο Γλάρος του Άντον Τσέχωφ σε μετάφραση Χαράς Σύρου, απόδοση-σκηνοθεσία Κώστα Φιλίππογλου, κίνηση-καλλιτεχνική συνεργασία Φρόσως Κορρού, σκηνικά-κοστούμια Κέννυ Μακλέλλαν, μουσική Lost Bodies, φωτισμούς Νίκου Βλασόπουλου, βίντεο-φωτογραφίες της βοηθού σκηνογράφου Όλγας Μπρούμα, παραγωγή «Λυκόφως» και με βοηθό σκηνοθέτη την Εριφύλη Στεφανίδου. Το έργο ερμηνεύουν οι ηθοποιοί: Ναταλία Τσαλίκη, Αλέξανδρος Λογοθέτης, Γιάννης Στεφόπουλος, Σοφία Γεωργοβασίλη, Ίριδα Μάρα, Γιάννης Καραούλης.

«Άμα θελήσεις ποτέ τον ανθό της ζωής μου, έλα και κόψ' τον».

Έρωτας και τέχνη, ευαισθησία και επανάσταση, σπαραγμός και αδιέξοδο είναι ο καμβάς για την τραγική ισορροπία μεταξύ των νέων που συντρίβονται από το πάθος και των μεγαλύτερων που θα συντριβούν είτε από ενοχή είτε από επίγνωση της φανταχτερά περιτυλιγμένης αλλ' αβάσταχτης μετριότητάς τους.

Η απέριττη σκηνοθεσία προσδίδει στον Γλάρο την διατοπική και διαχρονική διάσταση της πίκρας των ονείρων που αργοσβήνουν. Η ουδέτερα ομοιόμορφη ενδυμασία των ηθοποιών τόνισε τον αμφίφυλο χαρακτήρα των προβλημάτων. Όλοι εξίσου μπορεί να είναι δήμιοι και θύματα της ανεκπλήρωτης αγάπης. Η Λάχεσις έχει μοιράσει τους κλήρους ήδη πριν από την έναρξη του έργου. Η Κλωθώ γνέθει βασανιστικά το κουβάρι της μοίρας στην ρωσική επαρχία. Η Άτροπος δεν θα διστάσει να κόψει απότομα την ζωή του υπερευαίσθητου Κόστια, όπως προηγουμένως είχε κόψει την ζωή του μικρού γλάρου, που ζούσε ανέμελα στις όχθες της λίμνης. Γλάρος της ίδιας λίμνης είναι και η Νίνα, θύμα του ανεύθυνου περαστικού Τριγκόριν αλλά και της δικής της ματαιοδοξίας.

Ο Γλάρος

ΓΡΑΦΕΙ Η ΙΩΑΝΝΑ Ν. ΚΟΝΔΥΛΗ

Η μετάφραση της Χαράς Σύρου, μέλους του Συνδέσμου μας, ανανεώνει ένα αληθινά κλασικό έργο, αφού του προσδίδει την σφριγηλότητα της επαφής με την ζωντανή ελληνική λαλιά. Τρέχουσα γλώσσα καθάρια αλλά και ποιητική, χωρίς νεολογισμούς, ακρότητες ή «λογοτεχνικοποίηση» της αργκό. Κάθε πρόσωπο διατηρεί την χαρακτηρολογική ιδιοσυστασία του χωρίς περιττό στόμφο ή γελοιοποίηση των παθών του. Οι λέξεις είναι προσεκτικά διαλεγμένες, οι φράσεις ακριβοδίκαια ισορροπημένες, οι μονόλογοι και οι διάλογοι εντάσσονται αρμονικά σε ένα καλοδουλεμένο σύνολο.

(Η Ιωάννα Ν. Κονδύλη είναι επίκουρη καθηγήτρια Αστικού Δικαίου στην Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.)

Φωτογραφίες: Όλγα Μπρούμα

Κωνσταντία Γουρζή: Αειφορία της μουσικής

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΜΑΛΛΟΥΧΟΣ

Konstantia Gourzi, Music for piano and string quartet (ECM New Series 2309, Οκτώβριος 2014)

Γράφοντας για την Κωνσταντία Γουρζή, το πρώτο πράγμα που έρχεται στο μυαλό είναι η εικόνα ενός ακατάπαυστου ανθρώπου που σκέφτεται, μιλά, οργανώνει, αναπνέει με και για τη μουσική στο μυαλό και την καρδιά του· το δεύτερο είναι ο προσωπικός ανεπιτήδευτος και αφοσιωμένος τρόπος που το κάνει. Το προσωπικό της αποτύπωμα είναι ανεξίτηλο είτε επιχειρεί τη συμπλήρωση ενός ημιτελούς έργου, είτε ενθουσιάζεται με μια εκπαιδευτική δράση, είτε ακόμη και όταν αποτραβιέται για να συναισθανθεί το εσωτερικό περιεχόμενο μιας σύνθεσης.

«Με συνεπαίρνει αυτό που κάνω», έχει κατ' επανάληψη δηλώσει δημόσια για τη σχέση της με τη μουσική. Ένα δείγμα δημιουργικότητας της Γουρζή ως μαέστρου απόλαυσε πρόσφατα το κοινό του Μονάχου: ήταν η πρεμιέρα της παραγωγής Ιπτάμενο Χαλί 2013 – Οδύσσεια τον περασμένο Οκτώβριο, η οποία αποτελείται από τρεις σύντομες όπερες (διάρκειας 30 λεπτών η καθεμία) τριών συνθετών από το Ισραήλ, την Τουρκία και την Ελλάδα, σε πέντε διαφορετικές γλώσσες (τούρκικα, εβραϊκά, αραβικά, αγγλικά και αρχαία ελληνικά). Η συνθέτρια Sinem Altan από την Τουρκία ανέλαβε να αναπτύξει θεματικά τη μετανάστευση και την ένταξη, ο Ισραηλινός συνθέτης Amos Elkana ανέπτυξε τη νίκη σε σχέση με την αλαζονεία και την ταπεινότητα ενώ ο Γιώργος Κουμεντάκης έκλεισε το τρίπτυχο αναπτύσσοντας το θέμα της επιστροφής. Η οπερατική αυτή παραγωγή, που απευθυνόταν και σε παιδιά και σε μεγάλους, ήταν για την Κωνσταντία Γουρζή «ένα όνειρο που έγινε πραγματικότητα». «Ήθελα να δώσουμε, με τον τρόπο που μόνο η μουσική μπορεί, την πολυμορφία, τη διαφορετικότητα αλλά και το κοινό αίσθημα που κατατίθεται σε πανανθρώπινα υπαρξιακά ζητήματα, όπως αυτά του πολέμου, του ξεριζωμού, της εθνικής ταυτότητας, της επιστροφής», επισημαίνει η συνθέτρια-μαέστρος, που συνέλαβε, οργάνωσε και διηύθυνε το όλο εγχείρημα.

Πριν από λίγες εβδομάδες, στις 4 Νοεμβρίου 2014, έκανε παγκόσμια πρεμιέρα το έργο της Γουρζή Hommage à Mozart for Viola and Piano, γραμμένο για τον σολίστ Nils Mönkemeyer (βιόλα) και τον William Youn (πιάνο), στην Αίθουσα Συναυλιών της Ακαδημίας Μουσικής του Τιρόλου, στο Ίνσμπρουκ της Αυστρίας. «Εκείνο που αναζητώ στο πρώτο άκουσμα της μουσικής είναι το βλέμμα των ανθρώπων. Όταν βλέπω τη μοναδική αυτή ιχνογραφία της συγκίνησης να αποτυπώνεται στο βλέμμα τους, τότε ξέρω πως όλα έχουν πάει καλά», σχολιάζει η Κωνσταντία Γουρζή, η οποία ταυτόχρονα παρουσιάζει την πρώτη της συνεργασία με την περίφημη δισκογραφική εταιρεία ECM, το CD Μουσική για πιάνο και κουαρτέτο εγχόρδων. Η ηχογράφηση αυτή, που κυκλοφόρησε στα τέλη Οκτωβρίου 2014, αποτελείται –με εξαίρεση το έργο noch fürcht' ich του 1993– από συνθέσεις πολύ πρόσφατες. Ο δίσκος περιλαμβάνει μια σειρά από μινιατούρες για πιάνο, αφιερωμένες η καθεμιά σε διαφορετική προσωπικότητα της μουσικής και της τέχνης, όπως ο Lachenmann, ο Kurt g, ο Raue, ο Abbado, ο Barenboim και ο Rexroth, καθώς και δύο κουαρτέτα εγχόρδων, αλλά και έργα για πιάνο και κουαρτέτο εγχόρδων.

Η Ελληνίδα πιανίστα Λορέντα Ράμου και το κουαρτέτο εγχόρδων Coriolis ερμηνεύουν τα κομμάτια του δίσκου με ιδιαίτερη ακρίβεια και δημιουργικότητα, ενώ η πολύ φροντισμένη και εμπνευσμένη ματιά τους συνδιαμορφώνει την τελική «όψη» των έργων. Το άλμπουμ ηχογραφήθηκε στην εκκλησία Himmelfahrtskirche του Μονάχου το 2012, με παραγωγό την ψυχή της ECM, τον περίφημο Manfred Eicher.

«Για εμένα ως συνθέτρια, μια μουσική ζει μέσα από τη φυσική της ροή. Οποιαδήποτε και αν είναι αυτή, είναι σημαντική για τη δημιουργία όσο και τη μετάδοση της μουσικής. Ως μαέστρος, θεωρώ εξίσου ζωτικής σημασίας τη φυσική ροή του ήχου: αυτός είναι ο μηχανισμός που απελευθερώνει την ενέργεια και προσδίδει υπόσταση,

Κωνσταντία Γουρζή: Αειφορία της μουσικής

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΜΑΛΛΟΥΧΟΣ

γίνεται μουσική», εξηγεί η Κωνσταντία Γουρζή μιλώντας για το έργο της. Στις 27 Νοεμβρίου 2014, ο δίσκος της παρουσιάστηκε στο ελληνικό κοινό σε ειδική εκδήλωση στον ΙΑΝΟ, με ιδιαίτερα θετική ανταπόκριση, ενώ με το ξεκίνημα του 2015 πρόκειται να παρουσιαστεί και στο Μόναχο.

Κωνσταντία Γουρζή: μια ευρωπαϊκή φωνή της Μουσικής του 21ου αιώνα, με πολύτιμες αρετές γνώσης, έμπνευσης, συνεργασίας, επικοινωνίας και επιτέλεσης, που ευτυχούν συναυλιακά, δισκογραφικά ή ακαδημαϊκά, με κάθε ευκαιρία.

(Φωτογραφία: Norbert Banik)